

บทนำ

“สาธุ ขอให้หนูเจอเนื้อคู่ เป็นหนุ่มหล่อ รวย มีการศึกษา
หน้าที่การงานโอเค ในสามวันเจ็ดวันด้วยนะคะ”

คนเสียงหวานเอื่อยย้าถึงรายละเอียดเนื้อคู่ที่ตนต้องการให้เทวรูป
พระแม่ลักษมีบนห้างดังกลางเมืองฟิง ก่อนปักธูปลงไปทีกระถางทราย
หน้าเทวรูป

ขณะที่เพื่อนสาวที่ถูกซ่องนางหลอกให้มาด้วยนั้นยืนมองร่าง
บอบบางของเพื่อนสนิทด้วยสายตาว่างเปล่า เมื่อมองไปด้านหลัง
เกศราก็รู้ว่าไม่ใช่แค่เพื่อนของเธอคนเดียวที่มาไหว้เทวรูปในวันนี้ เพราะ
เห็นแถวยาวของผู้คนทั้งหญิงชายที่มาขอไหว้เทวรูปซึ่งขึ้นชื่อในการ
ขอพรเรื่องความรัก พร้อมด้วยของเซ่นครบครัน

และแน่นอนว่าเพื่อนสนิทของเธออย่างซ่องนาง...ซึ่งเป็นสาวโสด
สองพันปีก็ไม่มีทางที่จะพลาดมาขอพรอบที่เท่าไหว้แล้วเกศราก็ขี้เกียจ
จะนับ แต่กระนั้นเกศราก็ยังไม่เห็นแว่วว่าเพื่อนสนิทของตนจะเจอ
เนื้อคู่ในเร็ววันนี้

“ไอ้ซ่อง...เร็วๆ คนอื่นเขารอ” เพราะทนสายตากอดค้นจากคนที่
ต่อแถวรอคิวไหว้พระแม่ไม่ไหว เกศราจึงต้องออกปากเรียกเพื่อนสนิท
สลัดกับการแหงนมองท้องฟ้าที่สว่างจ้ารากับต้องการอย่างสูงเธอ

“เดี๋ยวสิเกิด...อีกแป๊บเดียว” คนที่หวังว่าจะได้น้ำเนื้อคู่จากพระแม่ลักษมีนั้นไม่ยอมแพ้ ด้วยกลัวว่าหากเธอไม่แจ่มแจ้งรายละเอียดให้แจ่มแจ้งแล้ว เธออาจจะพลาดแคล้วกับเนื้อคู่ของเธอ หรือไม่พระแม่อาจจะจัดผู้ชายที่ไม่ตรงมาตรฐานของเธอมาให้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ช้องนางยอมไม่ได้ “ต้องบอกอายุด้วยนะแก เดี่ยวพระแม่จัดให้ผิด”

“ไต่บ้ำ ไม่ต้องแล้ว” เกศราที่ยืนรอเพื่อนให้หัวขอผู้ชายจนขาแข็งทนต่อไม่ไหว เธอปราดเข้าไปหาร่างระหงของช้องนาง ยกมือให้เพื่อขออนุญาตเทวรูปตรงหน้าเป็นเชิงบอกว่าตนไม่ตั้งใจจะลบหลู่ แล้วจึงคว้าหมับที่มีมือซึ่งกำลังประนมให้หัวของช้องนาง ลากเพื่อนสนิทออกมาจากตรงนั้นโดยไม่ฟังเสียงประท้วงของช้องนาง “กลับบ้าน”

“ไม่เอาไอ้เกศ...แกจะบังคับฉันแบบนี้ไม่ได้นะ” คนที่พลาดแคล้วเนื้อคู่ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างช้องนางโวยวาย “เวรกรรมนะยะ!”

“ถ้าทำให้แกเลิกมงายได้ ฉันยอม”

เกศราว่าโดยไม่ปล่อยมือช้องนาง ยังลากเพื่อนของตนไปตามทางเดินที่คับแคบของห้างดั่ง ท่ามกลางสายตาขอบพระคุณของผู้คนที่ยืนต่อแถวอยู่ เพราะหากว่าเกศราไม่ลากช้องนางออกมาเช่นนี้แล้วพวกเขาคงไม่ได้ให้หัวพระแม่ในชั่วโหมงสองชั่วโหมงนี้แน่นอน

“ปากมอม!” คนงมยทำตาขวาง บริภาษเพื่อนสนิทด้วยความไม่พอใจ แต่เขาก็ก้าวตามแรงจูงของเกศราไปที่ลิฟต์เพื่อโดยสารลงไปชั้นล่างของอาคารซึ่งเป็นห้างสรรพสินค้า “ปากอย่างนี้ไง แกถึงไม่มีผู้ชายเป็นของตัวเอง มา...ฉันจะพาแกไปขอจากพระแม่”

ช้องนางว่าพลางบิดข้อมือกลับมาเป็นฝ่ายกุมข้อมือเกศราแล้วทำท่าจะรังแกเพื่อนสนิทกลับไปยังทิศทางเดิม เพื่อจะให้เกศราไปให้หัวเนื้อคู่เหมือนเช่นที่เพิ่งเธอทำไปเมื่อครู่

“แกไม่ได้เตรียมดอกบัวมานี่...แต่ไม่เป็นไร ฉันว่าพระแม่เข้าใจแก...มา”

“เลิกเพื่อเจอได้แล้วซ้อง” เกศราปักเท้ากับพื้น ถลึงตามองเพื่อนของตนแล้วกระซิบลอดรถไฟฟ้าน “แกไหว้มากี่ที่แล้ว ป่านนี้แกยังไม่หมีแฟนเลย”

“เอ๊ะ!” เมื่อโดนเพื่อนย่นเข่นนั่น คนมีศรัทธาอันแรงกล้าอย่างซ้องนางก็ค้อนเพื่อนของตนเอง จะเถียงก็เถียงไม่ออกจึงได้แต่อ้อมอ้อมว่า “ของแบบนี้ไม่เชื่ออย่าลบหลู่นะแก”

“อย่างแกคงต้องเรียกว่าว่างม้ายายซ้อง” เกศราบ่นเชิงต่อว่าเพื่อนสนิทของตัวเองในคราวเดียวกัน นึกเห็นใจซ้องนางไม่น้อยที่อายุปุ่นนี้แล้วยังไม่มีใคร แต่พอมองตัวเองที่ไม่มีใครเหมือนกัน เกศราก็ตัดสินใจที่จะสงสารตัวเองก่อน เพราะระหว่างเธอกับซ้องนางนั้น แม่เศรษฐินีเจ้าของร้านเพชรไม่น่าสงสารเลยสักนิด

“อะไรกัน งานการไม่ยอมทำ มาตระเวนไหว้ขอผู้ชาย...แบบนี้เทพเจ้าที่ไหนเขาจะอยากช่วย” เกศราบ่นเพื่อน กระแหนะกระแหนะคนที่ไม่เข้าร้านขายใจเอลรีของตนมาพักใหญ่แล้วด้วยความหมั่นได้

“ก็...ต้องมีสักองค์แหละ” คนที่ตระเวนไหว้พระขอพรเรื่องเนื้อคู่มาเกือบครบทุกประเทศบนโลกนี้เถียงซ้างๆ คุณ “ไม่ว่าที่ไหนดี ที่ไหนดัง หรือที่ไหนมีเสียงลือเสียงเล่าอ้างว่าเด็ดดวงเรื่องความรัก ต้องมีผู้หญิงที่ชื่อซ้องนางคนนี้ไปเยือน และหลายๆ ครั้งก็มีเกศราพ่วงตามไปด้วย

แต่คนหลังนั้นไม่ยอมไปไหว้ขอผู้ชายเหมือนซ้องนางหรอก... เกศราต้องคอยไปดึงเพื่อนสนิทกลับบ้าน ไม่อย่างนั้นซ้องนางคงโดนหลอกจนสูญเงิน แล้วสิ้นเนื้อประดาตัวก่อนจะกลับถึงบ้านแน่ๆ

ครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน...คราแรกนั้นซ้องนางบอกเธอว่าจะมาซื้อกระเป๋าใบใหม่ แต่พอมมาถึงห้างกลับเห็นแม่เจ้าประคุณหอบดอกบัวสีชมพูเอาไว้เสียเต็มอ้อมแขน จากนั้นก็ลงเอยด้วยการขึ้นไปไหว้เทวรูปเพื่อขอพรเรื่องความรักตามอีหروبเดิม ร้านกระเป๋าก็ยกมาเป็นข้ออ้าง

ในการลากเกศราออกมาจากบริษัทในตอนแรกก็ไม่แม้แต่จะเฉียดเข้าไปใกล้

“เธอจะไหว้มาตั้งแต่อายุสี่สิบจนจะสามสิบห้าอยู่วันสองวันนี้แล้ว...ยังไม่เลิกมงายอีก” เกศราจิกกัดเพื่อนสนิทระหว่างรุ่นหลัง ซองนางเข้าไปในลิฟต์ เพื่อโดยสารลงไปชั้นล่าง

“แกนี่มันปากคอเราะราย ฉันไม่แปลกใจจริงๆ ทำไม่ถึงไม่มีแฟน” คนมีศรัทธามองค้อนเพื่อนรักปะหลับปะเหลือก

“ซ่องเอ๊ย...” เกศราเรียกชื่อเพื่อนสนิทด้วยน้ำเสียงที่บอกถึงความอ่อนอกอ่อนใจ ตวัดสายตามองหน้างามอย่างล้อเลียนเมื่อเอ่ยว่า “ปากแกก็ไม่ได้ดีไปกว่าฉันนักหรอก ไม่อย่างนั้นแกคงมีสามีไปนานแล้ว ไม่เป็นโสดเหมือนอย่างฉันหรอก”

“แกมันปากร้าย ใจร้าย คอยดูนะ สักวันฉันจะทิ้งแกให้แห้งเหี่ยว อยู่คนเดียว ไม่มีใครเป็นเพื่อน”

“ซ่อง...ทำใจเถอะ ยังไงซะแกก็ต้องเป็นโสดอยู่กับฉันไปจนตาย นั่นแหละ” เกศรากลอกตาไปมา เธอนึกว่าซองนางจะทำใจได้เหมือนเธอแล้วเสียอีก...เรื่องที่ต้องขึ้นคาน

“ไม่ยะ ฉันจะมีแฟน” ซองนางแย้งทันควัน เรื่องอะไรเธอจะยอมขึ้นคานโดยไม่ทำอะไรเลย “ฉันจะต้องได้แต่งงาน”

“ไม่เชื่อก็ตามใจ” เมื่อเห็นว่าปวดยการที่จะเตือนสติเพื่อน เกศราจึงกลอกตาไปมา แล้วถอนหายใจยาวอย่างยอมแพ้ ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับเสียงเรียกเข้าของมือถือเธอดังขึ้นมา เกศราจึงล้วงมือถือเครื่องบางของตนขึ้นมารับเพราะผู้ที่โทร. เข้ามานั้นเป็นบุคคลที่เธอรู้จักและสนิทพอสมควร

“ว่ายังไงจะเบบี๋ ทำไม่ถึงโทร. หาพี่ได้”

บุญณบัญญัติเคยเป็นนักศึกษาฝึกงานในบริษัท Even for you ของเกศรา ก่อนจะจับพลัดจับผลูไปเป็นแฟนกับนักธุรกิจหนุ่มหลังจาก

ฝึกงานเสร็จ โดยที่เกศรานั่นก็ยังไม่รู้เรื่องมาก่อน รู้อีกทีก็เมื่อทั้งคู่เป็นแฟนกันและประกาศว่าคบหากันออกสื่อเรียบร้อยแล้ว ซึ่งจะไปโทษเด็กสาวก็ไม่ได้ เพราะหลังจากฝึกงานเรียบร้อยแล้ว บุณณปัญญาก็ไม่จำเป็นต้องติดต่อกับเธอ วันนี้ก็ถือว่าเป็นเรื่องแปลกที่เด็กสาวติดต่อหาเธอก่อน

“สวัสดิ์คะพี่เกิด...พี่เกิดสะดวงคุษหรือเปล่าคะ” เด็กสาวถามอ้อมอ้อมด้วยความเกรงใจเจ้านายเก่า แต่ด้วยเธอนั้นต้องการความช่วยเหลือจริงๆ บุณณปัญญาก็ไม่มีทางเลือกมากนัก “คือว่าหนูมีเรื่องด่วนต้องขอให้พี่เกิดช่วยนิดหน่อยคะ...เอ่อ...จริงๆ ก็มากอยู่”

เกศราเบือนสายตาไปมองเพื่อนสนิทที่ลอยหน้าลอยตา ฟังเธอพูดโทรศัพท์อยู่ข้างๆ ด้วยสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้และไม่ละอาย ก่อนจะตัดสินใจรอกเสียงลงไป

“คุยได้จ๊ะเบบี มีอะไรให้พี่ช่วยล่ะ”

“คือว่าคุณหมอเห็นเขาหาบ้านให้นายทุนจากเดนมาร์ก แล้วรีบมาก...พี่เกิดพอจะช่วยได้มั๊ยคะ”

เกศราฟังความจากเด็กสาวที่เอ่ยถึงหมอเห็นแฟนหนุ่ม พลังคิดหาบ้านที่เธอมีในครอบครองในขณะนี้ แล้วจึงถามต่อเพื่อประกอบการตัดสินใจ

“รีบขนาดไหนจ๊ะ”

“ก็...นายทุนเขาจะมาวันมะรืนนี้” เด็กสาวบอกเสียงแผ่ว ด้วยเธอจนปัญญาจริงๆ เพราะบ้านที่พร้อมอยู่ และต้องอยู่ใจกลางเมืองอย่างที่นายทุนของแฟนหนุ่มร้องขอมานั้นหายากหาเย็นยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร

“ขออยู่ในเมืองหน่อย แล้วต้องพร้อมย้ายเข้าไปอยู่ด้วยนะคะ” ยิ่งพูดเสียงของเด็กสาวยิ่งแผ่วลง เพราะรู้ตัวว่าเธอกำลังขมมากไป

ด้านคนฟังนั้นได้แต่ถอนหายใจ...ถ้าจะอยากได้มากขนาดนี้ ก็

เหลืออยู่หลังเตี้ยเท่านั้นแหละ

“พี่พอมืออยู่หลังหนึ่ง...พร้อมย้ายเข้าไปอยู่ แต่อาจจะต้องรีบ
ทำความสะอาดหน่อยนะ”...เพราะบ้านหลังนี้ใหญ่พอสมควร ประโยค
หลังนั้นเกศราไม่ได้พูดออกไปหรอก เพราะคิดว่าบ้านจะเล็กจะใหญ่
อย่างไร ถ้าเป็นบริษัท ดี ธรรมดา ก็สามารถหาคนมาทำความสะอาด
ได้อยู่แล้ว “เดี๋ยวพี่จะส่งรูปไปให้ แล้วพรุ่งนี้เราไปดูบ้านจริงกันดีไหม”

“โอ้...พี่เกศรา ไม่ต้องไปดูก็ได้ค่ะ” คนปลายสายบอกพร้อมกับ
เสียงถอนหายใจด้วยความโล่งอก “เพราะหนูกับคุณหมอค้นหาบ้าน
ที่ไหนไม่ได้แล้ว นอกจากบ้านของพี่เกศหลังนี้...”

“ไปดูเถอะ” เกศราย้ำ ยืนยันหนักแน่นว่าจะให้บุญณปัญญ์และ
แฟนหนุ่มไปดูบ้านที่ว่างก่อน “ไม่นานหรอก เดี่ยวพี่จะส่งรายละเอียด
ไปให้”

“ขอบคุณมากค่ะพี่เกศ นี่ถ้าไม่ได้พี่เกศ หนูกับคุณหมอคง
ลำบาก”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” เกศราอมยิ้ม ก่อนจะพูดติดตลกจนเรียกเสียง
หัวเราะจากปลายสายได้ “พี่ชาย ไม่ได้ให้ฟรี” จากนั้นเธอก็เอ่ยลา
เด็กสาวอีกสองสามคำก่อนจะกดปุ่มวางสาย และเมื่อเงยหน้าขึ้นมอง
เพื่อนสนิท ซ้องนางก็ไม่ลังเลที่จะยิงคำถามใส่เธอทันที

“แกจะขายบ้านหลังไหนหรือไอ้เกศ” ซ้องนางเลิกคิ้ว เธอรู้ว่า
เกศราชอบซื้ออสังหาริมทรัพย์เอาไว้เพื่อเก็งกำไร แต่หญิงสาวก็จะ
หมุนเวียนขาย เธอจึงคิดไม่ออกว่าบ้านหลังไหนที่เพื่อนสนิทเพิ่งเอ่ย
ปากว่าจะขาย

“ก็เรือนหอฉันไง”

“ตายแล้ว!”

1

เริ่มต้นใหม่

บ้านที่เกศราธิบายปากว่าจะขายให้แก่บริษัท ดี ฌอห์น สำหรับใช้เป็นที่พักให้เงินทุนจากเดนมาร์กตามที่พักที่ฝ่ายนั้นเช่ามาเป็นบ้านหลังใหญ่ในหมู่บ้านจัดสรรใจกลางเมือง ซึ่งล้วนมีเพื่อนบ้านเป็นมหาเศรษฐี และตอนนี้ก็เป็นช่วงสายของวันแล้วที่รถยนต์คันน้อยของเกศราแล่นเข้ามาที่หน้าบ้านของเธอ ซึ่งครั้งหนึ่งนั้นเคยตั้งใจจะใช้เป็นเรือนหอ

ร่างบอบบางของเจ้าของบริษัท Even for you ก้าวลงจากรถยนต์ของเธอ หลังจากเคลื่อนรถเข้ามาจอดที่โรงจอดรถเรียบร้อยแล้ว เกศราหันไปมองประตูรั้วเบื้องหลังซึ่งเธอให้คนมาเปลี่ยนเป็นระบบอัตโนมัติแล้วพยักหน้าพอใจกับการตัดสินใจของตัวเอง

โชคดีจริงๆ เปลี่ยนประตูให้เปิดสะดวกไม่ทันไรก็มีคนมาขอซื้อบ้านเลย

“คุณเกิดมาพอดีเลยคะ เด็กๆ เพิ่งทำความสะอาดข้างบนกันเรียบร้อย”

เกศราหันไปมองร่างท้วมของแม่บ้านจากบ้านของซ็องนาง เพื่อนสนิทของเธอ ที่ถูกส่งตัวมากับเด็กๆ ในบ้านเพื่อทำความสะอาดบ้านหลังนี้เป็นกรณีเร่งด่วน ด้วยลูกค้าของเกศราจะเข้ามาดูบ้านใน

ช่วงบ่าย จึงต้องเร่งมือทำความสะอาด จะให้ผมหันหาคนมาทำให้ หรือจะให้ไปจ้างบริษัททำความสะอาดที่เธอเคยใช้บริการมานั้นเกศรา ก็ไม่มั่นใจ เพราะข้าวของในบ้านล้วนแต่เป็นของมีราคา

“เหลือด้านล้างอีกนิดหน่อย ข้างบนหลังคาก็ทำความสะอาด เรียบร้อยแล้วเหมือนกันคะ”

“ขอบคุณมากนะคะพี่ซ้อ” เกศราเรียกมือไหว้หัวหน้าแม่บ้าน ของเพื่อนสนิท หากไม่ได้พวกเขาเธอต้องขายหน้าลูกค้าน่ะ “แล้วก็ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ค่ะที่ขอให้มาช่วยปูบับบอย่างนี้ ลูกค้าเกิดเขา บอกว่าจะมาดูบ้านวันนี้ก็เลยถูกละหุนิดหนึ่ง”

“ไม่เป็นไรเลยคะคุณเกด พี่เข้าใจ” ซ้อที่ทำงานกับครอบครัว ของซ้องนางหัวเราะน้อยๆ ก่อนจะบอกเกศราด้วยความเอ็นดู เพราะ เห็นหญิงสาวคนนี้มาตั้งแต่เป็นนักเรียนพร้อมกับซ้องนาง เกศรามัก เข้าๆ ออกๆ บ้านของเจ้านายเธออยู่เสมอ ใครจะคิดล่ะว่าผ่านมาได้ ไม่เท่าไร เด็กสาวในชุดนักเรียนในวันนั้นจะกลายเป็นผู้บริหารที่งาม ทั้งรูปและทรัพย์ “จะขึ้นไปดูข้างบนก่อนไหมคะ เผื่ออยากให้พี่จัดการ ตรงไหนเป็นพิเศษ”

“ไม่เป็นไรคะพี่ซ้อ เกดเชื่อฝีมือพี่ซ้อ” เกศราไม่หวังเรื่องความ เนียบของหัวหน้าแม่บ้านจากครอบครัวผู้ดีเท่าอย่างซ้อเลย ตั้งแต่รู้จัก กันมากระทั่งตอนนี้ความเนียบและเข้มงวดของอีกฝ่ายไม่เคยลดลง มีแต่จะเพิ่มขึ้นตามอายุ “แล้วนี่ซ้องนางปล่อยให้พี่ซ้ออยู่นานได้หรือ คะ ไม่หวงพี่ซ้อแล้วหรือ”

“ก็หวงคะคุณเกด” คนโดนเจ้านายสาวหวงมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ถอนหายใจ รอให้เกศราเดินนำเข้าไปในตัวบ้าน เธอจึงขยับตัวเดินตาม แม้เกศราจะไม่ได้เจ้ายศเจ้าอย่าง แต่นี่ก็เป็นมารยาทที่เธอยึดถือมา นาน คือห้ามทำตัวเทียบนายเด็ดขาด อาจจะมีฟังดูโบราณไปสักหน่อย สำหรับคนยุคนี้ แต่เธอก็สบายใจที่จะทำแบบนี้ “แต่บอกว่าต้องทำบ้าน

ให้สะอาด ให้คุณถอดขายบ้านหลังนี้ให้ได้คะ เห็นบ่นๆ ว่าไม่ชอบบ้านนี้เลยคะ”

“คุณซื้องของพี่ซ้อเขาเคยชอบอะไรที่ไหนแล้ว” เกศราหัวเราะเพื่อนเธอคนนี้อาจยากสมกับเป็นเศรษฐี นั่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่โดน ไม่ถูกใจไปเสียหมด “แต่คงไม่ชอบเพื่อนบ้านมากกว่าละมัง”

“อ้อ...พูดถึงเพื่อนบ้าน” แม่บ้านใหญ่ร้องเมื่อเกศราทำให้เธอหวงคิดถึงบางอย่างขึ้นมาได้ “เมื่อเข้านี้ตอนที่เข้ามา มีคนมาถามคะว่าทำความสะอาดบ้านนี้ ใครจะเข้ามาอยู่ หน้าตาหล่อเชียวคะ คุณเกศน่าจะชอบนะคะ”

ความของเกศราเลิกสูงเมื่อได้ยินเช่นนั้น ก่อนรอยยิ้มกึ่งขำกึ่งสมเพชตัวเองจะปรากฏบนหน้างาม พอเดาได้ว่าเพื่อนบ้านหล่อๆ ที่ซ้อพูดถึงคนนั้นเป็นใคร

“เกศเลิกชอบเขาไปนานแล้วละคะพี่ซ้อ”

“ทำไมอย่างนั้นล่ะคะ” ซ้อตาโต ไม่อยากเชื่อว่าจะแผนการจับคู่ของเธอจะล้มไม่เป็นท่าตั้งแต่ยังไม่เริ่มต้นดี “คุณเกศเคยมีปัญหา กับเขาหรือคะ บ้านใกล้เรือนเคียงกันทำไมไม่คุยกันดีๆ ล่ะคะ”

“เกศมีปัญหาที่บ้านเขาทั้งบ้านนั่นแหละคะ” เกศราฟังการดูไม่จริงจังของแม่บ้านใหญ่แล้วได้แต่อมยิ้ม ยิ่งสายตาดำหนึที่มาพร้อมกับคำพูดสุดท้ายนั้นยิ่งทำให้เธออยากจะหัวเราะทั้งน้ำตา

คุยกันดีๆ หรือ...หากคุยกันดีๆ ได้ชีวิตของเธอก็คงไม่มาถึงจุดนี้หรอก...

“ทำไมไม่ไปทำอย่างนั้นล่ะคะ” ซ้อเอื้อมมือไปตีแขนเล็กของเพื่อนเจ้านายที่เธอเอ็นดูไม่ต่างจากหลานเพราะเห็นกันมาตั้งแต่เกศรายังเรียนกับซ้องนาง “ชอบมีเรื่องกับคนอื่นตอนไหนคะ อยู่กับคุณซ้องเธอเยอะละสิเนี่ย”

“แต่เกศไม่มมมมมเหมือนคุณซ้องของพี่ซ้องนะ” เกศรากระซำ

แม่บ้านร่างท้วม โอบแขนรัดร่างของช่อแน่นๆ อยู่เกือบนาทีจึงรีบปล่อย
ถอยออกมาแล้วถามคนที่คุยกับเพื่อนบ้านของเธอด้วยความอยากรู้
“แล้วพี่ช่อบอกเขาไปว่ายังไงคะ เรื่องที่ใครจะเข้ามาอยู่ล่ะ”

“ก็บอกว่าคุณเกดจะขายที่นี่นะสิคะ” ช่อมองค้อนคนที่เธอเห็น
ว่าเป็นเด็กสาวไม่เคยเปลี่ยน ก่อนจะจิบปากจิบคอว่า “พี่ไม่ผิดศีล
หรือคะ คุณช่อเธอเล่ามาอย่างไรก็เล่าต่อไปอย่างนั้น”

“ทราบค่ะพี่ช่อ” เกศรายิ้มพรวาย ทั้งฉิวทั้งขันคนจากบ้านของ
เพื่อนที่เคร่งครัดเรื่องศีลธรรมกันเหลือเกิน อยู่ด้วยนานแล้วทำให้เธอ
รู้สึกเป็นคนชั่วช้าขึ้นมาแปลกๆ “เพราะว่าพี่ช่อเป็นคนของช้องมัน
ต้องห้ามผิดศีล”

“คุณเกดก็พูดเกินไป” คนที่ตั้งใจจะไม่ผิดศีลด้วยตัวเองนั้น
ตีแขนเกศราอีกรอบ “พี่รักษาศีลไม่ใช่เพราะคุณช่อเธอเสียหน่อย
ถือศีลนะดีนะคะคุณ เป็นศรีแก่ตัว”

เท่านั้นคนที่ถือศีลนับข้อได้ก็กลอกตาไปมา รู้ตัวว่ายิ่งอยู่ใกล้ช่อ
เธอก็ยิ่งเป็นคนไม่ดีเข้าไปใหญ่ ดีแล้วที่ช่อเป็นแม่บ้านของช้องนาง
ไม่ใช่แม่บ้านของเธอ คิดแล้วเกศราก็ล้วงกระเป๋าถือของตัวเองเพื่อหยิบ
ซองขาวที่หนาพอสมควรออกมาส่งให้ช่อ

“นี่ค่าเหน้อยคะ จ่ายสดดะเชียว”

“ขอบคุณค่ะ” ช่อยกมือไหว้แล้วจึงรับซองขาวมาถือ ทำงาน
แบบนี้กับเกศราหลายต่อหลายครั้งจึงรู้ว่าเกศรานั้นไม่ยอมให้เธอ
หรือใครมาช่วยงานฟรีๆ แน่ แม้ว่าเธอจะรับเงินเดือนจากช้องนางอยู่
แล้ว เกศราก็จะให้ค่าเหน้อยต่างหาก สงสัยกลัวว่าเงินเก็บในธนาคาร
จะบุดกระมัง “อีกสักเดี๋ยวนะคุณช่อเธอจะเข้ามาละคะ เธอได้บอก
คุณเกดหรือยัง”

“ไม่ได้บอกค่ะ” เกศราเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยพลางส่ายศีรษะเบาๆ
ถึงไม่รู้ก่อนเธอก็ไม่แปลกใจหรอกที่ช้องนางจะมา เพื่อนของเธอคนนี้

เคยทำอะไรเหมือนใครเขาที่ไหน เธอที่ว่าเพี้ยนแล้วยังเพี้ยนไม่ได้ครึ่ง
ซ็องนางเลย “เดี๋ยวเกิดจะโทร. บอกให้ซื้อข้าวเที่ยงมาด้วย เราจะได้
ไม่ต้องทานข้าวกล่องกัน”

“ทำแบบนี้ไม่ได้นะคะคุณเกิด” ผู้เป็นแม่บ้านฟังแล้วก็ได้แต่
ทำตาโต สายหัวแรงๆ อย่างไม่เห็นด้วย “จะให้เจ้านายซื้อข้าวมาให้
เราได้ยังไงกันคะ ใครเขาทำกัน”

“ก็เกิดนี่ไงคะที่ทำ” ตอบพลางเดินเอากระเป๋าไปวางไว้ที่โต๊ะใน
ห้องครัว ซึ่งมีข้าวของของบรรดาแม่บ้านวางรวมกันอยู่เพื่อให้สะดวก
ในการทำความสะดวก แต่เมื่อเหลียวไปเห็นสีหน้าไม่สบายใจของซ็อง
นางจึงเอ่ยปากปลอบแม่บ้านใหญ่ “พี่ซ็องไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ ซ็องมัน
ไม่คิดเล็กคิดน้อยหรอก”

“ไม่คิดพี่ก็เกรงใจค่ะ” ซ็องทำหน้านิ่ง “มาทำงานให้คุณเกิดเงิน
พี่ก็ได้ ยังต้องให้คุณซ็องเธอซื้อข้าวเที่ยงมาให้แบบนี้ คนเขาจะว่าเอา”

“แต่เกิดจ่ายเงินค่าอาหารเที่ยงเองนะคะ” เกศราชี้ เธอไม่มีทาง
ให้ซ็องนางออกเงินค่าอาหารเองแน่ “พี่ซ็องไม่ต้องคิดมากหรอกค่ะ
ถือว่าเป็นการขอโทษที่เกิดขอให้พี่ซ็องมาช่วยงานกะทันหันก็ได้”

“แต่ว่า...”

“เดี๋ยวเกิดจะซื้อสร้อยข้อมือจากร้านเจ้านายพี่ซ็องเส้นหนึ่ง
เป็นไงคะ” เกศราเสนอทางออกที่จะทำให้ทุกคนสบายใจ “ได้เงิน
ค่าบ้านเมื่อไหร่จะรีบไปซื้อเลยเอา”

“อย่างนั้นก็ได้อะ” ซ็องพยักหน้ารับน้อยๆ ยอมจำนนต่อข้อเสนอ
ของเกศรา เมื่อหญิงสาวเอ่ยปากว่าจะไปอุดหนุนร้านเพชรของเจ้านาย
สาว “สัญญาว่าจะ ห้ามผิดศีล”

“ไม่ผิดหรอกค่ะพี่ซ็อง” เกศราหัวเราะ “สัญญาว่าเกิดจะไปซื้อ
เพชรร้านเจ้านายพี่ซ็องแน่ๆ ค่ะ” พุดแล้วเกศราก็ก้มหน้าพิมพ์ข้อความ
ในมือถือ เพื่อจะส่งไปหาเพื่อนสนิทเรื่องที่จะให้ซ็องนางซื้ออาหารเที่ยง

เข้ามา ทว่ายังไม่ทันที่เธอจะได้ส่งข้อความหาเพื่อน จู่ๆ รายชื่อหนึ่งก็ปรากฏขึ้นมาบนหน้าจอ เป็นชื่อที่เกศราไม่ได้เห็นมานานแล้ว แต่เธอก็ไม่แปลกใจที่เขาโทร. เข้ามา

‘กวี’ เป็นชื่อของผู้ที่อยู่ปลายสาย แต่เกศราไม่ได้ตอบรับ หญิงสาวกดตัดสายก่อนจะส่งข้อความหาเพื่อนสนิทของเธอต่อ เรียบร้อยแล้วจึงเงยหน้ามองหัวหน้าแม่บ้านที่ยืนกำกับเด็กสาวอีกสองคนให้เช็ดชุดโซฟาหนังด้วยน้ำยาพิเศษ

“ตรงซอกนะ อย่าลืมเชียว ประเดี๋ยวคุณซ่องเธอจะมาตรวจงานเอง” ผู้ที่ทำงานอยู่กับซ่องนางมานานย้ำกับเด็กได้อารมณ์ของตนหลายครั้ง รู้ดีว่าเด็กๆ พวกนี้กลัวซ่องนางจนหวาด

เห็นแล้วเกศราก็อดที่จะคิดถึงคนหน้าหวานแต่นิสัยร้ายกาจ ผิดกับใบหน้าไม่ได้ หลายคนที่ไม่รู้จักซ่องนางมักจะคิดว่าเพื่อนสนิทของเธอนั้นเป็นคนน่ารักอ่อนหวาน ผิดกับความจริง เพราะซ่องนางนั้นเป็นแม่ค้าเชี่ยวชาญดิน งบเงินมากจนทำเรื่องร้ายกาจกับคนอื่นมานักต่อนัก

“คุณเกศรา อีกสักเดี๋ยวยุบบกวนย้ายไปนั่งตรงโน้นทีนะคะ พี่จะทำความสะอาดห้องครัวแล้ว”

“ได้สิคะ” เจ้าของบ้านวันสุดท้ายพยักหน้า มือก็กดโทรศัพท์ต่อสายหาลูกค้ากิตติมศักดิ์ของเธอ ที่ส่งข้อความมาถามเรื่องเส้นทางเข้าหมู่บ้าน จากนั้นเกศราจึงต่อสายหาเพื่อนเมื่อซ่องนางส่งข้อความมาสอบถามเรื่องเมนูอาหารของแม่บ้าน “ซ่องนี่แกอยู่ไหนแล้ว”

“อยู่ร้านส้มตำ” ซ่องนางตะโกนแข่งกับเสียงรถที่สัญจรไปมา เพื่อบอกเพื่อนสนิทที่อยู่ปลายสาย หงุดหงิดที่คนสวยและรวยมากอย่างเธอต้องมาต่อแถวซื้อส้มตำข้างถนนให้เพื่อนไม่รักคืออย่างเกศรา หากไม่คิดว่าจะทำให้เกศราตัดสินใจขายบ้านสวยๆ หลังนั้นละก็ อย่าคิดเลยว่าเธอจะทำอะไรอย่างนี้เพื่อเพื่อน “ร้านโปรดแกเลยนะยายเกศ

เนี่ยต่อแถวอยู่”

“จะบอกให้แกซื้อส้มตำมาพอดี” เกศราเอ่ยโดยไม่รู้ว่าคำพูดของตัวเองทำให้เพื่อนสนิทของเธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เพราะได้ใจจนน่าหมั่นไส้ “แกนี่รู้ใจฉันจริงๆ”

“อ๊ะ แนนอนสิจ๊ะ” คนรู้ใจเพื่อนดีเย็ดอกรับคำชมไม่มีเหนียมอาย แต่ก็ได้แต่เอ่ยอะไรออกไปเหมือนที่เธอทำอยู่เป็นนิตย เพราะกลัวว่า เกศราจะเปลี่ยนใจเรื่องการขายบ้านในวันนี้ ไม่ใช่ทุกวันที่เกศราจะอยากขายบ้านที่เกือบเป็นเรือนหอของเจ้าหล่อนเสียหน่อย “แล้วแกจะเอาอะไรอีกไหม ฉันจะได้ซื้อเข้าไปทีเดียว”

“ไม่มี แกเห็นอะไรน่าอร่อยก็ซื้อเข้ามาเลย แล้วฉันจะโอนเงินให้”

“โอเค” ซ็องนางขานรับด้วยน้ำเสียงสดใสเหมือนระฆังแก้ว ประจำตัว “อีกไม่เกินชั่วโมงหนึ่งฉันคงจะถึงบ้านแก”

“โอเค”

“แล้วอย่าไปคุยกับบ้านข้างๆ ละ” ไม่ทันที่เกศราจะวางสาย ซ็องนางก็ตะโกนบอกเสียก่อน “อย่าโง่อีก รู้ไหมยายเกต”

“รู้” เกศราอมยิ้ม เพราะฟังคำนี้บ่อยจนสามารถขย้อนคำพูดนี้ออกมาได้แล้วหากเธอต้องการ “ไม่โง่หรอกน่า”

“ดี แล้วฉันจะรีบไป” เท่านั้นซ็องนางก็วางสายไป ที่วางใจให้เพื่อนสนิทของเธออยู่ที่บ้านหลังนั้นในตอนนี่เพราะเธอส่งพี่เลี้ยงอย่างช่อไปแอบคุมเท่านั้นเอง หากเกศราจะไปที่บ้านหลังนั้นคนเดียว อย่าหวังเลยว่าเพื่อนที่แสนดีอย่างซ็องนางคนนี้จะยอม ก็รู้ๆ กันอยู่ว่าบ้านหลังข้างๆ นะร้ายากากันทั้งตระกูล

รอก่อนเถอะ เธอไปถึงที่นั่นเมื่อไหร่ รับรองเลยว่าหมู่บ้านนั้นจะต้องลุกเป็นไฟ!

ลูกค้าของเกศรามาถึงบ้านในเวลาบ่ายคล้อยแล้ว เพราะ ตารางงานที่แน่นเอียดของฝ่ายชาย ฌอห์นคนนี้เกศรารู้จักเขาในฐานะ คนรักของอดีตเด็กฝึกงานในบริษัท Even for you ซึ่งเธอนั่งเก้าอี้ ผู้บริหารอยู่ในขณะนี้ บุญณบัญญัติหรือเบบี๋ที่คนในบริษัทรู้จักดีวิ่งแข่ง หน้าร่างสูงของคนรักมาหาเกศราและซ็องนาง เพราะสนิทสนมกับ ทั้งคู่ตั้งแต่ยังไม่ได้ตกลงปลงใจจะคบหากับฌอห์นเสียอีก เด็กสาวจึง ไม่เก้อกระดากเมื่อเจอหน้าสองเพื่อนซี้สาวสองพันปีที่ยังไม่มีแฟน

“สวัสดิ์คะพี่เกด พี่ซ็อง” บุญณบัญญัติยกมือไหว้คนที่เดินออกมา รับเธอกับคนรักด้วยกิริยาอ่อนช้อย “หนูขอโทษคะที่มาสาย พี่ฌอห์น เขาติดประชุมนะคะ”

เหตุผลนั้นทำให้ซ็องนางแบะปาก เพราะเคยจินตนาการคิดว่า หัวใจเจ้าของห้างสรรพสินค้าไปครองอยู่สักหนึ่งจึงทำใจยอมรับได้ แต่ พอได้มาพบกับบุญณบัญญัติพร้อมคนรักอย่างนี้ คนสวยและโสดจึงอด ที่จะหมั่นไส้ไม่ได้ เธอออกจะทั้งสวยทั้งแสนดี ทำไมสวรรค์ไม่เห็นใจ กันบ้าง ส่งผู้ชายดีๆ ไปให้ลูกน้องเพื่อนเธอแบบนี้ยุติธรรมที่ไหนกัน!

“สวัสดิ์ครับคุณเกด คุณซ็องนาง” หนุ่มลูกครึ่งที่เดินมาสมทบ กับสาวๆ เป็นคนสุดท้ายทักทายเกศราอย่างสนิทสนม ส่วนรายหลังนั้น ฌอห์นไม่กล้าตีสนิทเพราะเขาเคยพบซ็องนางเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น ถึง แม้ว่าหญิงสาวจะเปิดร้านในห้างของเขาแทบทุกสาขาก็ตาม “อยู่กัน พร้อมหน้าเลยนะครับ”

“ซ็องมาเป็นนายหน้าคะ คุณฌอห์นรู้ราคาไหวไหมล่ะคะ”

ซ็องนางเข้าชายหนุ่มที่อายุไล่เลี่ยกันอย่างไม่เหนียมอาย ขณะ ที่คนโดนเข้าหัวเราะร่วนอย่างถูกใจ

“ตำแหน่งนายหน้าต้องยกให้คนนี้ครับคุณซ็องนาง” ฌอห์น วางมือลงบนกระหม่อมของคนรัก

บุญณบัญญัติยิ้มแฉ่งสู้กับคนที่อ้างตัวเป็นนายหน้าจนซ็องนาง

ตาชวาง อัจฉาคนมีความรักจนตาร้อนผ่าว

“เขาโฆษณาทุกวัน บอกว่าพี่เกิดของเขานะชายบ้านด้วย”

พี่เกิดของบุญณบัญญัติได้แต่อมยิ้ม ไม่พูดอะไรกับคำกล่าวนั้น แล้วชวนลูกค้ากิตติมศักดิ์เข้ามาในบ้าน “เชิญข้างในก่อนเถอะคะคุณ ฌอห์น ข้างนอกร้อน”

“ขอบคุณครับคุณเกิด” ฌอห์นเดินเข้ามาในบ้านตามคำชวนของเกศรา ปล่อยให้คนรักสนทนากับซ็องนางต่อไป เชื่อว่าบุญณบัญญัติคงไม่โดนคนอายุมากกว่าเป่าหูให้กลายเป็นคนร้ายกาจไปมากกว่านี้

แล้วฌอห์นก็หันมาหาเจ้าของบ้านที่เปรียบเสมือนผู้มีพระคุณของเขาในตอนนี คิดในใจว่าหากเขาไม่ได้เกศราและบ้านหลังนี้ ฌอห์นต้องเดือดร้อนแน่ๆ

“ผมขอบคุณคุณเกิดจริงๆ นะครับที่ให้ผมมาดูบ้าน ครั้งนี้ผมต้องพึ่งคุณเกิดจริงๆ”

“เกิดถามได้ไหมคะ ว่าทำไมถึงรีบร้อนกันขนาดนี้” ผู้มีพระคุณของฌอห์นเงยหน้าขึ้นถามร่างสูง ระหว่างเดินเคียงกันเข้ามาในตัวบ้าน หลังจากทำงานกับคนมาากหน้าหลายตาและมาจากหลายวงการ เกศราก็พอจะรู้ว่าการซื้อบ้านเพื่อเป็นที่พักสำหรับนายทุนต่างประเทศนั้นต้องมีการวางแผนก่อนหน้าหลายเดือน แต่จุกกะจุกอย่างนี้เพิ่งเคยเห็นครั้งแรก ยิ่งเป็นบริษัทใหญ่อย่าง ดี ฌอห์นด้วย เกศราจึงสงสัยไม่น้อย

“นายทุนคนนี้เขาไม่เหมือนใครครับ” ฌอห์นตอบแบ่งรับแบ่งสู้จากที่ต้องเผชิญหน้ากับนายทุนเงินหนาชาวเดนมาร์กคนนี้อมาหลายครั้ง เขาอยากจะทำบอกว่า ใจคิดว่าไม่เหมือนใครที่เขาเพิ่งเคยไปนั้นยังน้อยกว่าความจริง “บ้านหลังที่ผมเคยดูไว้ไม่ถูกใจเขาเท่าไร เรื่องมันก็เลยลงท้ายที่เบบีโพร มาขอความช่วยเหลือจากคุณเกิดนี่แหละครับ”

“เกิดยังมีบ้านอีกหลายหลังนะคะ” คนรวยมากบอกอย่างใจ

กว้าง “แต่หลังนี้ใกล้เมืองสุด เฟอริเนเจอร์ก็พร้อมสุดแล้ว แต่ถ้าคุณ
ฉอห์นอยากดูหลังอื่น เรายังพอมีเวลานะคะ”

“ผมดูมาหมดแล้วครับ” ผู้ที่ตระเวนดูบ้านมาทั้งเดือนบอกด้วย
น้ำเสียงเหน็ดเหนื่อยเกินบรรยาย “โครงการนี้ถูกตานายทุนที่สุด ผม
โทร. ถามเจ้าของโครงการเขาบอกว่าปิดโครงการไปเกือบหมดแล้ว เลย
ต้องไปดูโครงการอื่นที่มีแบบใกล้เคียงกันแทน”

“บังเอิญจังเลยนะค่ะ” เกศราพูดอย่างครุ่นคิดเพราะไม่เคยมี
ความคิดที่จะขายบ้านหลังนี้มาก่อน ใครจะคิดล่ะว่าสุดท้ายแล้วเธอ
จะต้องขายบ้านหลังนี้ให้คนที่เขาหมายตาเอาไว้พอดี “แต่ดีแล้วค่ะ
เกิดก็หาคนดูแลบ้านหลังนี้แทนเกิดอยู่พอดี ถ้าเป็นคุณฉอห์นเกิดก็
วางใจ”

“คุณเกิดคงรักบ้านหลังนี้มากนะค่ะ” ฉอห์นออกความเห็น
หลังจากก้าวเข้ามาในบ้านแล้วกวาดตามองรอบตัวก็สังเกตเห็นได้ว่าเครื่อง-
เรือนต่างๆ ในบ้านหลังนี้ หากไม่ใช่ของนำเข้ามาจากต่างประเทศก็เป็น
แบรนด์ไทยที่ได้รับการยอมรับ ส่งออกไปขายต่างประเทศแทบทั้งสิ้น
ไม่ต้องขึ้นไปดูชั้นบนเขาก็บอกได้ว่ารสนิยมของเจ้าของบ้านดีมากที่สุด
“รสนิยมก็ดี ถ้าอยากมาแต่งเรือนหอนให้ผม คิดเท่าไรรับบอกเลยนะค่ะ
ผมสู้ราคาเต็มที”

“ถ้าเป็นคุณฉอห์นเกิดคงคิดราคาเต็มค่ะ” ผู้ที่มีรสนิยมในการ
แต่งบ้านดีหยอกกลับ เหลียวมองไปด้านหลังที่มีเพื่อนสนิทและผู้ที่น่า
จะเป็นเจ้าของเรือนหอของฉอห์นยืนหน้าแดงด้วยเหตุผลที่ต่างกัน ซึ่ง
ทั้งคู่เพิ่งเดินตามเข้ามา แล้วเกศราจึงหันกลับมาพูดคุยกับชายหนุ่มต่อ
“แต่ถ้าเป็นแบบนี้ทำให้ฟรี เพราะถือว่าเป็นน้อง”

“อย่างนั้นให้เบบี๋จ้างคุณเกิดดีกว่าครับ” ฉอห์นยิ้มกว้าง รับมุก
อดีตเจ้านายของคนรักอย่างรู้งาน “ผมคงจ้างคนที่ทั้งสวยทั้งรวยอย่าง
คุณเกิดไม่ไหว”

“แต่ข้อคิดไม่แพงนะคะ” คนที่ทั้งสวยทั้งรวยอีกคนยื่นหน้าเข้ามาบอก ตบอกรตัวเองอย่างนำเสนอแล้วยิ้มแฉ่ง “แถมติดต่อชินส래ให้มาดูฮวงจุ้ยให้ฟรีๆ หรือว่าคุณหมอหันจะติดต่อหมอคุณดังๆ ข้อก็มีเบอร์นะคะ โทร. ไปตามตัวได้ทันที”

“ข้อเขาเก่งเรื่องดวงนะคะ” เกศรากระซิบบอกหนุ่มลูกครึ่งที่ไม่เชื่อเรื่องดวง ก่อนจะต่อท้ายให้ว่าเพื่อนของเธอนั้นเก่งเช่นไร “ดูดวงเก่ง ดูทุกวี่ทุกวัน”

“อ้อ” หมอหันพยักหน้าเบาๆ อย่างเข้าใจ ถึงจะไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ แต่หลายต่อหลายครั้งก็ต้องพึ่งหมอดูและซินแสมาทำพิธีก่อนเริ่มการก่อสร้างอสังหาริมทรัพย์ในหลายๆ โครงการ แต่ก็ทำเพื่อความสบายใจของทีมงานมากกว่าจะเชื่อถืออะไรจริงจัง “อย่างนั้นผมคงต้องติดต่อกันข้อบ่อยๆ เลยละครับ เพราะต้องทำศาลหน้าห้างอีกหลายศาลเลย” เขาคุยกับหญิงสาวอย่างเป็นกันเองมากขึ้น

“โทร. มาได้เลยค่า” ข้อนางว่าเสียงแหลมปรี๊ด ก่อนจะพูดต่ออย่างคนที่หลงตัวเอง “รับรองว่าข้อจะไม่ทำให้คุณหมอหันผิดหวังแน่นอน”

“ครับผม” หมอหันฟังคนที่ประกาศว่าจะไม่ทำให้เขาผิดหวังแล้วได้แต่ยิ้ม รู้ดีว่าข้อนางนั้นขึ้นชื่อเรื่องมีศรัทธาแน่นกว่าคนทั่วไป โดยเฉพาะเรื่องการหาคู่ จากนั้นเขาจึงหันไปหาหญิงสาวอีกคนที่ยืนเงียบอยู่ “ผมขอขึ้นไปดูข้างบนได้ไหมครับคุณเกด” และหันไปถามคนรักที่ยืนซุบซิบเรื่องการดูดวงกับข้อนาง “หนูจะขึ้นไปกับพี่ไหม”

“ไม่คะ พี่ขึ้นไปเลย หนูจะอยู่กับพี่ข้อ” บุณณปัญญ์ตอบโดยไม่เสียเวลาคิด เธอตระเวนดูบ้านจนเบื่อแล้ว ต่อให้บ้านเจ้านายเก่าจะสวยมากแค่ไหน เธอก็กลักรสความเบื่อแล้วผีนดินดูชั้นบนไม่ไหว “โง่งราคาได้ตามสบายเลยนะคะพี่เกด รวยแล้วจะได้เลี้ยงหมูกระทะน้อง”

“ดูพูดเข้า” คนที่รับหน้าที่เลี้ยงดูเด็กสาวมาหลายเดือนทำตาขวาง “พูดอย่างนี้เดียวคุณเกดก็เข้าใจว่าพี่เลี้ยงดูหนูไม่ดีหรอก”

“แหม พี่ละก็” บุญณบัญญัติกลกอกตาเมื่อแฟนหนุ่มออกอาการไม่พอใจกับการพูดเล่นของตน

“เหม็นๆ” ซ็องนางตะโกนแทรก ถลามายืนขวางระหว่างฉอนหันกับบุญณบัญญัติ หัวจึงขัดขวางการแสดงความรักของทั้งคู่ “เหม็นความรัก!”

เท่านั้นก็ทำให้ทุกคนหัวเราะกันครืนใหญ่ โดยเฉพาะเกศราที่หัวเราะลั่นอย่างเสียกิริยา ยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาแล้วเอ่ยปากชวนชายหนุ่มเพียงคนเดียวในบ้านขึ้นไปดูชั้นบน

“เชิญด้านบนเถอะคะคุณฉอนหัน อยู่ที่นี่นานๆ เดียวโดนคนขี้จ้อจหาเรื่อง”

“ครับคุณเกด”

ฉอนหันที่ยังยิ้มขันคนขี้จ้อจหาไม่หายรีบรับคำเกศราทันที ทำให้ซ็องนางที่รู้ตัวว่ากำลังโดนเพื่อนพูดกระทบนั้นค้อนชายหนุ่มที่ครั้งหนึ่งเคยอยู่ในรายชื่อ ‘หนุ่มใสดในสังกัด’ ของตนเองแล้วหันมาเอาเรื่องคนรักของเขาแทน

“ทำไมไม่ไปกับแฟนละ เหม็นขึ้นหน้า ไม่อยากอยู่ด้วย”

“แต่หนุ่มมีเรื่องสำคัญจะบอกพี่ซ็องนะคะ” บุญณบัญญัติบอปากกระซิบบอกซ็องนางด้วยท่าทางที่มีลับลมคมใน ทำให้คนที่ชอบเรื่องสำคัญของคนอื่นหูฟัง ตาโตเท่าไข่ห่านทันที “พี่ซ็องไม่อยากรู้หรือคะ”

“อยากสิ เรื่องอะไรละ ไหนพูดมาไวๆ อย่าได้ลืลานะเบปี่”

เกศรามองเพื่อนของเธอแล้วสายศิระชะเบาๆ อย่างอ่อนใจ ก่อนจะเดินนำฉอนหันขึ้นไปบนชั้นสองเพื่อดูมาสเตอร์เบดรูม และห้องอื่นๆ ซึ่งทำให้คนที่วางใจว่าจะได้บ้านหลังนี้มาครอบครองอยู่แล้วพอใจยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อพบว่าทุกอย่างในบ้านถูกปรับและเปลี่ยนไปในทิศทาง

ที่ทันสมัย จนมั่นใจว่านายทุนของเขาต้องพอใจบ้านหลังนี้อย่างมาก
แน่นอน และนั่นทำให้ในสายตาของฉอมหั้นนั้น เกศราเปรียบเสมือน
นางฟ้าที่จุติลงมาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เพื่อช่วยชีวิตเขาอย่างไรอย่าง
นั้น แม่พระมาโปรดเขาแท้ๆ

“คุณเกิด ผมรักคุณเกิดมากเลยครับตอนนี้”

“คะ?” สาวโสดที่เพิ่งโดนบอกรักโดยไม่มีเวลาให้ตั้งตัวทำหน้า
เหลือ แฉใจว่าคำบอกรักเมื่อครู่ไม่ได้มีความหมายในเชิงขู้สาวอย่าง
แน่นอน แต่ก็ยังแกล้งถามเขา “คุณฉอมหั้นรักเกิด ไม่ใช่เบบี๋หรือคะ”

“ไม่ใช่แบบนี้ครับคุณเกิด ตอนนี้ผมรักเดียวใจเดียวแล้วครับ”
คนที่เพิ่งบอกรักสาวไปหยกๆ รีบแก้ตัว ขณะที่พวกเขาเดินเข้าไปที่
ห้องทำงาน

ก่อนหน้านี้นี้เกศราทั้งออกแบบและเลือกเฟอร์นิเจอร์ทุกอย่างเพื่อ
เอาใจคนที่เธอคิดว่าเขาจะได้ใช้ห้องนี้เยอะที่สุด ทว่าสุดท้ายแล้วก็ไม่มี
ใครได้ใช้ทั้งตัวเธอและบุคคลคนนั้น

“หมายถึงว่าผมรักคุณเกิดเพราะคุณนี่เหมือนนางฟ้านางสวรรค์
เลยครับ บ้านคุณเกิดหลังนี้ ผมมั่นใจว่านายทุนของผมต้องชอบ”

“เขาก็ควรจะชอบนะคะ” เกศราพิมพ์ ทำให้ฉอมหั้นหัวเราะ คน
ที่เผลอตัวพูดออกไปเมื่อครู่นี้จึงรีบแก้ตัวอย่างร้อนรน “เกิดหมายถึงว่า
เกิดเลือกแต่งบ้านโทนเทาๆ ผู้ชายส่วนใหญ่น่าจะชอบคะ เกิดไม่ได้
หมายความว่าจะไม่ให้นายทุนคุณฉอมหั้นพูดว่าไม่ชอบนะคะ”

“ผมว่าคุณเอชต้องชอบครับ” ฉอมหั้นยังคงว่ามั่นใจเสียอีก เพราะ
ว่าการแต่งบ้านของเกศราใกล้เคียงกับการแต่งบ้านของนายทุนหลังที่
อยู่เด่นมารักซึ่งเขาเคยไปราวกับแกะออกมาจากหนังสือเล่มเดียวกัน
หรือไม่ก็ใช้คนตกแต่งคนเดียวกัน

“ชื่อเอชหรือคะ” เกศรามีความกล้าที่จะเสียมารยาทเมื่อถามถึง
ชื่อของนายทุน ผู้ที่จะเข้ามาอยู่ในบ้านนี้เป็นคนแรกตั้งแต่ตกแต่งเสร็จ

“ใช่ที่หมายถึงที่หนึ่งหรือเปล่าคะ”

คนที่เคยพบเจ้าของชื่อมาแล้วโคลงหัว ความรู้เรื่องความหมายของชื่อนั้นมีน้อยเสียด้วยสิ ไม่สามารถบอกเกศราได้ว่าใช่หรือไม่ใช่

“รู้แค่สะกดด้วย เอ-ซี-อี ครับ” ฌอห์นยกไหล่ สะกดชื่อนายทุนจอมเขี้ยวของเขาให้เกศราฟัง “ไม่รู้ว่าใช่หรือไม่ใช่นะครับ”

“ใช่ค่ะ” คนที่เคยศึกษาเรื่องความหมายของชื่อมานานเพราะสนใจเป็นการส่วนตัวพยักหน้าบอกเมื่อได้ฟังจากฌอห์น “ถูกแล้ว เขาคงเป็นคนจริงจังนะคะ คนที่ฉันรู้จักชื่อนี้่น่ากลัวทุกคนเลย”

“คุณเกิดพูดเหมือนตาเห็นเลยครับ” ผู้ที่ต้องเผชิญหน้ากับความเอาจริงเอาจังของนายทุนรายนี้จนแทบกระอักเลือดทำตาโต หันมามองเกศราด้วยความคาดไม่ถึง ไม่คิดว่าเธอจะวิเคราะห์ถึงนายทุนของเขาได้ตรงเผงประหนึ่งว่ามีตาทิพย์ “คุณเอชเขาจริงจังมากครับ ผมยังไม่เคยเห็นนายทุนคนไหนที่...”

“ใช้เวลากี่วัน?” เกศราต่อประโยคให้ลูกค้ารายใหญ่ของตนด้วยรอยยิ้ม

“เข้มงวดครับ” ฌอห์นแก้คำพูดของหญิงสาวด้วยรอยยิ้ม สบตาไปกับเกศราอย่างรู้กันไว้ที่เขาพูดเช่นนี้เพราะไม่ยากได้ชื่อว่าเป็นคนว่าร้ายพาร์ตเนอร์ทางธุรกิจลับหลัง “ว่าแต่ว่า...บ้านหลังนี้คุณเกิดจะขายเท่าไรครับ”

“คุณฌอห์นทำการบ้านมาแล้ว คิดว่าเกิดควรจะขายเท่าไรล่ะคะ”

เกศราเลิกคิ้วสูง รู้ดีว่านักธุรกิจอย่างฌอห์นไม่มีทางเดินเข้ามาที่บ้านหลังนี้โดยไม่รู้ราคาประเมินก่อนซื้อแน่นอน อย่างน้อยชายหนุ่มก็ต้องมีตัวเลขในใจอยู่ก่อนแล้ว เกศราซื้อขายอสังหาริมทรัพย์มาจนเจนสั่งเวียนจึงพอจะรู้วิธีเจรจา และถ้าเธอเฝ้าราคาเกินความจริงไปมาก ฌอห์นก็ต้องจําหนักให้เธออยู่ดี งานนี้เธอน่าจะได้กำไรเห็นๆ

“ผมรู้ครับว่าคุณเกิดเป็นนักธุรกิจที่ฉลาด” ฌอห์นหรือตา เขาเองก็มีเชื้อเพลิงไม่แพ้หญิงสาว “แต่ถ้าราคาเกินหกสิบผมก็ต้องตัดสินใจนะครับ”

“อย่างนั้นก็ขายแค่หกสิบคะ” เกศราว่าพาลางยื่นมือออกไปตรงหน้าชายหนุ่ม รอให้เขาสัมผัสมือเธอเพื่อเป็นการฉีกสัญญา “ทำสัญญาแล้วโทร. เรียกฝ่ายนิติในโครงการไปที่กรมที่ดินพุงนี้เลยก็ได้ นะคะ จะได้เรียบร้อยก่อนนายทุนคุณฌอห์นจะมาเมืองไทย”

“ไม่คิดจะลดให้หน่อยหรือครับ” ฌอห์นยอมยื่นมือมากระชับกับหญิงสาว แต่ปากไม่วายต่อรองเมื่อฟลุคได้บ้านหลังนี้ในราคาที่ถูกลงนิดหน่อย

ทว่าเกศรากลับไม่ยอมให้ฌอห์นได้จ่ายเงินน้อยกว่านี้ หญิงสาวยิ้มกว้างจนตาหยีแล้วหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเอ่ย

“นี่ก็ไม่แพงนะคะ แชนเดอเลียร์ข้างล่างก็ล้านกว่าแล้ว อย่างกลีคะ คุณฌอห์นก็เป็นพ่อค่าน่าจะเข้าใจเถิด”

“ชื่อชายกับคุณเกิดนี้ผมเสียเปรียบทุกประตูเลยนะครับ” ลูกค้าของเกศราถอนหายใจหลังปล่อยมือเรียวของเธอ ทำให้ได้แล้วว่าเขาคงไม่สามารถต่อราคาบ้านได้ถูกกว่านี้ “กับคุณชื่อเธอยังเช่าพื้นที่ในห้างของผม คงพอหยวนๆ ให้ได้ กับคุณเกิดนี้ผมไม่มีทางได้ถอนทุนคืนเลย”

“คุณฌอห์นก็สร้างหมู่บ้านสักหมู่บ้านลิคะ” เกศราแนะนำอย่างร่าเริง หากชายหนุ่มลงทุนเรื่องบ้านบ้างเธอก็คงมีโอกาสดำเนินไปเป็นลูกค้าของเขา “สร้างแต่ห้างแบบนี้ คนจนๆ อย่างเกิดจะอุดหนุนได้ยังไงเล่า”

“อย่างคุณเกิดไม่เรียกว่าจนหรือครับ”

ฌอห์นหัวเราะ รู้ว่าเกศราเป็นคนถ่อมตัว แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าถ้าเขาเป็นนักธุรกิจที่มีคอนเนกชันแข็งแกร่งจากคนแทบทุกวงการอย่างเกศราแล้ว เขาจะถ่อมตัวแบบที่หญิงสาวทำได้หรือไม่ ตั้งแต่ฌอห์น

เข้ามาทำงานส่วนนี้แทนพ่อของเขาอย่างเต็มตัว เขาก็ได้ยื่นและรู้จัก
เกศราผ่านคนโน้นคนนี้มาไม่น้อย

เมื่อมารู้จักกับบุญณบัญญัติและได้คบหากันเป็นคนรัก ฌอห์นก็
ได้รู้จักเกศราอย่างเป็นทางการ และยังรู้จักหญิงสาว เขาก็ยิ่งนับถือ
เกศรา อายุน้อยกว่าเขาไม่เท่าไร แต่สร้างอาณาจักรให้ตัวเองได้ขนาด
นี้ ก็ต้องยอมรับว่าเกศราไม่ธรรมดา และยังนึกถึงสาว ๆ ที่ทำงานกับ
เกศราตั้งแต่พิศา บุญณบัญญัติ มาจนถึงแหวนประดับ ซึ่งมีเขี้ยวเล็บ
ไม่แพ้กัน ฌอห์นก็ยิ่งมั่นใจว่าเกศราคนนี้ต้องมีฝีมือไม่ลายมือไม่น้อย
พิชสงคงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสาว ๆ ใน Even for you เพราะเจ้านายก็
คงจะร้ายกาจกว่าลูกน้อง...หรือไม่จริง

“ถ้าคุณเกิดสนใจมาเป็นพาร์ตเนอร์ผม ผมจะลองพิจารณาดู
ครับ”

ฌอห์นเอ่ยอย่างใจป้ำ เรื่องหมู่บ้านจัดสรรเขาก็พอมีเพื่อนหลาย
คนที่อยู่ในวงการ วรริต...อดีตมือขวาของเขาที่ลาออกไปก็ไปสานต่อ
ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของครอบครัว หากชวนมาร่วมธุรกิจกันโดยมี
เกศราที่ทั้งเก่งกาจเรื่องการขายและตกแต่งมาช่วย รับรองว่าโครงการ
นี้จะต้องได้รับความสนใจไม่น้อย

“เงินลงทุนสูงขนาดนี้ เกิดคงต้องขอบายคะ” เกศรายิ้ม หาก
ลงทุนสร้างหมู่บ้านเอง เธอไม่แน่ใจว่าจะเป็นการลงทุนที่เกินตัวไป
หรือไม่ ถึงจะมีพาร์ตเนอร์เป็นบริษัทใหญ่อย่าง ดี ฌอห์น แต่เกศราก็
ไม่สบายใจ “ขอเป็นลูกค้าของคุณฌอห์นดีกว่า เกิดไม่อยากปวดหัว”

“คุณเกิดนี่น้ำ...” ฌอห์นแสร้งบ่น ทว่าหน้ายังมีรอยยิ้ม “ไม่ยอม
ลดให้ผมเลยจริงๆ นี่ใจคอก็คงได้อย่างเดียวสินะครับ”

“แหม ก็คุณฌอห์นได้เบบี๋ไปจากเกิดแล้วไงคะ อยากรู้ได้อะไร
อีกเล่า”

“ถ้าเอาเหตุผลนั้นมาสู้ ผมก็คงเถียงไม่ได้แล้วครับ”

ฉอห็นห้วระะร่วน ส่ายหน้าเบาๆ ด้วยความอ่อนใจ ก่อนเดิน นำเกศราลงมาด้านล่างเพื่อสมทบกับคนรัก ด้วยกลัวซ้องนางจะไ้ยัดความเชื่อที่แทบจะเรียกว่างมงายใส่ห้วคนรักสาวอายุน้อยของเขา เพราะยั้งนานวันฉอห็นก็ยั้งห้วน ไม่แนใจว่าตนจะรับมือความเชื่อพวกนี้ไ้หรือไม่

แต่ต้องบินไปบนบานลิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกครั้งที่มีการคดบ้ตรคอนเสิร์ตฉอห็นก็ลำบากพอแล้ว อยาต้องให้ตระเวนไหว้ขอพรลิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั่วสารทิศกับทุกเรื่องเหมือนอย่างซ้องนางเลย

2

แยก-ย้าย

การขายบ้านได้กำไรเกินคาด เย็นวันนี้เกศราจึงหิ้วเพื่อนสนิทอย่างซ็องนางมาที่ร้านอาหารหรู ซึ่งหากเป็นลูกค้าปกติต้องใช้เวลาของอย่างน้อยหกเดือน แต่เพราะบารมีของ ซ็องนาง เทวารักษ์ เจ้าของร้านเพชรยักษ์ใหญ่ในเมืองไทยที่ยกตัวเองว่าเป็นลูกค้าวีวีไอพี เกศราจึงเพียงรอให้เพื่อนยกหูโทรศัพท์มาบอกเจ้าของร้านก่อนเท่านั้น

“พี่ซ็อง พี่เกิด เชิญทางนี้ครับ” ร่างสูงที่อยู่ในชุดสีขาวยพร้อมหมวกทรงสูงเดินออกมาต้อนรับเพื่อนรุ่นพี่ที่รู้จักและสนิทกันพอสมควร ทันทีที่เด็กในร้านเข้าไปแจ้งว่าลูกค้าวีวีไอพีของเขามาถึงร้านเรียบร้อย “ผมจัดโต๊ะพิเศษไว้ให้พวกพี่ วันนี้โต๊ะจองเต็ม”

“น่ารักมากจะดื่ม” ซ็องนางชมเปาะ ขยิบตาให้คนที่เธอเห็นมาตั้งแต่เด็กแล้วพยักหน้าพอใจ เห็นใหม่ว่าไม่มีอะไรที่ซ็องนางอยากได้แล้วไม่เคยได้ เว้นสามีไว้อย่างหนึ่ง “ไม่เสียแรงจริงๆ ที่พี่โทร. หาวันนี้ยายเกิดเขาโชคดีเลยอยากเลี้ยงฉลองกันเงี้ยบๆ”

“ผมรู้แล้วครับ เรื่องบ้านหลังนั้นใช้ใหม่ละครับ” เจ้าของร้านอาหารที่มีแต่ผู้มีอันจะกินมาใช้บริการเอ่ยด้วยน้ำเสียงพ้องนิดๆ ขณะเลื่อนสายตาไปมองหน้างามของเพื่อนรุ่นพี่อีกคน “พี่เกิดใจร้าย ผมบอกแล้วไงว่าถ้าคิดจะขายให้โทร. บอกผม นี่ไปขายให้คุณฉอนั่นเขา

เสียได้ น้อยใจนะครับเนี่ย”

“ตั้มซื้อบ้านหลังนั้นไม่ไหวหรอกจ้ะ” เกศราเดินมาคล้องแขนคนร่างสูง ไม่ใช่ไม่มีคนอยากซื้อบ้านหลังนั้น มีคนสนใจหลายคนเพราะชอบสถานที่ตั้งและขนาดของบ้าน ทว่าติดตรงที่ตลอดเวลาหลายปีมานี้เจ้าของบ้านอย่างเกศราไม่เคยคิดที่จะขาย จนกระทั่งวันนี้ที่ตัดสินใจขายปุบปับ ไม่เหมือนคนที่หวนบ้านหนักหนาเมื่อหลายปีก่อน “พี่ขายแพง”

“ผมบอกแล้วไงครับว่าเท่าไรผมก็สู้” ตั้มว่าพลางคงเกศราเพื่อจะเดินไปที่ห้องรับประทานอาหารขนาดเล็กที่มีไว้สำหรับแขกพิเศษอย่างเกศราและซ็องนางเท่านั้น “คุณพ่อคุณแม่ผมชอบบ้านหลังนั้นมาก”

“พี่จะดูหลังอื่นไว้ให้ตี๋หม” เกศราบอกอย่างเอื้อเฟื้อ แม้บ้านที่เธอกำลังพูดถึงนั้นจะตกแต่งไปได้ไม่เท่าไรหรอกก็ตาม “พี่มีบ้านอีกสามสี่หลัง ทำเลดี ๆ ทั้งนั้น เหมาะกับครอบครัวใหญ่อย่างบ้านของตั้ม”

“พี่เกิดก็พูดอย่างนี้ทุกที” ชายหนุ่มถอนหายใจ พอดีกับเขาพาเกศราและซ็องนางมาถึงทางแยกระหว่างห้องรับรองลูกค้าที่จองไว้ล่วงหน้ากับแขกพิเศษมากๆ เช่นเกศรา

ร่างสง่าของผู้ที่เพิ่งได้รับเงินก้อนใหญ่ชะงัก เมื่อมองเห็นผู้ที่กำลังเดินออกมาจากห้องอาหารอีกห้อง บุคคลนั้นคือสตรีวัยใกล้เคียงเกศรา ซึ่งอีกฝ่ายก็ชะงักไปเช่นเดียวกันเมื่อเห็นว่าแขกของร้านอาหารในวันนี้เป็นใคร

นับเป็นแขกที่ทำให้ประหลาดใจ แต่กระนั้นศศิก็ยังฝืนยิ้ม คิดในทางที่ดีว่าเกศราไม่มีทางได้เป็นแขกร่วมคอร์สอาหารกับเธอแน่ เพราะเธอและครอบครัวของสามีจองล่วงหน้ามาหลายเดือน

“ตายแล้ว คุณเกิดเองหรือคะเนี่ย” ศศิร้องถาม แสร้งบิบเสียงเล็กกลงเพื่อแสดงความตกใจข่มความชิงชัง “บังเอิญจ้งเลยนะคะ ศศิกับ

วีกีมาทานอาหารวันนี้”

เกศรายิ้มเล็กน้อย ขณะที่ซ็องนางขบฟันเข้าหากันจนได้ยินเสียงกรอตๆ จ้องศิติดาขวางอย่างหมายหัว ด้วยเรื่องราวในอดีตที่ผู้หญิงคนนี้ทำไว้กับเกศรายังไม่ได้ชำระความ

“น่าจะบังเอิญจริงๆ ค่ะคุณศิติ” เกศราบอกด้วยเสียงนุ่มนวลกับอีกฝ่าย เหลือบมองใบหน้าบึ้งตึงที่พยายามฝืนยิ้มให้ได้ของอดีตเพื่อน แล้วก็ยิ่งยิ้มกว้าง “เกิดกับซ็องมากะทันหัน ไม่ได้จง ตั้งคงเป็นคนทำอาหารเอง”

“ก็ต้องอย่างนั้นสิครับพี่เกิด” เจ้าของร้านอาหารที่รู้เรื่องราวระหว่างหญิงสาวทั้งสองมาบ้างเอ่ยแทรก เพื่อหวังจะทำลายบรรยากาศอึมครึม “ผมแย่งเชฟเลิศมาทำอาหารให้พวกพี่ไม่ได้ ก็ต้องทำเองสิครับ แต่ไม่ได้ทำนาน ไม่รู้จะทานได้หรือเปล่านะครับ”

“พาพี่ไปนั่งสักที่ซิติ้ม” ซ็องนางสั่งเสียงเฉียบ ทว่าตามมายังจ้องหน้าศิติด้อยหมายหัวเมื่อเอ่ยว่า “ไม่อยากแย่งอากาศคนแถวนี้หายใจกลัวตายก่อนวัยอันควร!”

“ทางนี้ครับพี่ซ็อง” เจ้าของร้านรีบผายมือไปที่ห้องซึ่งมีป้ายบอกไว้ว่า ‘ห้ามเข้าก่อนได้รับอนุญาต’ แล้วจึงหันมาหาเกศราที่ควงแขนเขาอยู่ “ไปครับพี่เกิด”

“ไปสิจ๊ะ” เกศราพยักหน้า ไม่ได้เถียงเจ้าของร้านเพราะเข้าใจหัวอกคนกลางดี ทั้งเธอและศิติเป็นลูกค้า ส่วนซ็องนางนั้นมีอภิสิทธิ์เกินคำว่าลูกค้าไปไกล ต่อให้จิกหัวศิติบ้างน้ำตอนี้ เกศราก็มั่นใจว่าไม่มีใครกล้าห้าม ทว่าไม่ทันที่เกศราจะได้เดินพ้นไป เพื่อนเก่าของเธอก็พูดเหน็บแนมขึ้นมาเสียก่อน

“ผ่านไปไม่เท่าไร ยกระดับตัวเองมาได้ขนาดนี้ ไม่เลวเลยนะคุณเกิด”

คำว่า ‘คุณเกิด’ นั้นเต็มไปด้วยการจิกกัด จนเกศราต้องหันขวับ

มามองศศิครุห์หนึ่ง ก่อนพูดนี้มๆ แต่เชื่อดูเหมือนอีกฝ่ายเป็นการเอาคืน

“ก็เกิดทำงานทำการ ไม่สบายเหมือนคุณนี่นา ที่อยู่บ้านเลี้ยงลูกไปวันๆ คงไม่มีเวลายกระดับตัวเองซะใหม่ล่ะ ถึงได้พูดแต่อะไรต่ำๆ แบบนี้ออกมา”

“กะ...แก!”

“น่าสงสารครอบครัวสามีของคุณศศิณะคะ อุตส่าห์ดิ้นรนไม่เอาเกิด แต่กลับได้ผู้หญิงที่กิริยาต่ำกว่าเกิดมาเป็นสะใภ้ แถมตอนนี้น้ำหนักการงานก็ต่ำกว่าอีก แต่ก็ยินดีด้วยนะจ๊ะ เรื่องที่สามีเลิกกับเมียน้อยคนล่าสุดแล้ว เกิดเป็นกำลังใจให้คิดตลอดเลย ศิรุห์ใหม่” ลงท้ายด้วยคำพูดสนิทสนม

“อ้าว อย่างนี้ต้องระวังตัวมีเมียน้อยอีกใหม่ล่ะเนี่ยสิ” ซ้องนางที่ฟังตลอดเวลาร้องถามด้วยน้ำเสียงที่แสรังเห็นใจ “โถๆ เวรกรรมแท้ๆ เชียว น่าสงสาร...น่าสงสาร”

“ไม่น่าเลยนะสิ” เกศราทำหน้าไว้อย่างเห็นใจอดีตเพื่อน ก่อนจะยิ้มปากแน่นเพื่อกลั่นรอยยิ้มเมื่อซ้องนางเอ่ยต่ออย่างคนปากไว

“นี่นะ ถ้าไม่แย่งของคนอื่นไปคงไม่โดนอย่างนี้หรอก ไม่น่าเลย”

“แต่ไม่เป็นไรหรอกนะสิ” เกศราแสรังตีหน้าเศร้า คล้ายว่าตนพยายามปลอบใจอดีตเพื่อนสุดความสามารถแล้วจริงๆ “อุตส่าห์แย่งไปได้แล้วก็ต้องดิ้นรนรักษาผู้ชายเอาไว้ แต่เป็นธรรมดาละนะ ของอย่างนี้มันไม่เข้าใครออกใคร เกิดเข้าใจ อาจเห็น้อยหน้อย แต่ก็สู้ๆ นะจ๊ะ เกิดเป็นกำลังใจให้”

ว่าแล้วทั้งเกศราและซ้องนางก็เดินหายเข้าห้องรับรองเล็ก ทิ้งให้ศศิณะนั่งกำหมัดแน่นด้วยความคับแค้น

“อย่าถล่มร้านผมนะพี่ซ้อง” ต้มที่ตกอยู่ในสถานะคนกลาง
มาตลอดเหตุการณ์มาคเมื่อครูนี้อ่อยขอร้องซ้องนางที่นั่งตัวสั้นเต็ม

กระดกน้ำเย็นระหว่างพยายามสะกดโทสะของตัวเองให้ลดลง ยังดีที่เธอเจอเพียงศติ หากเจอกวีพร้อมกัน รับรองได้เลยว่าไม่พ้นมีการวางมวยกลางร้านอาหารดังแน่

“วันนี้วันดีนะครับ โช้ใหม่พีเกด” พยายามกล่อมช้องนางแล้ว เจ้าของร้านอาหารก็ไม่ว้ายหันมาหาพวกที่นั่งนั่งจิบไวน์อยู่อีกฟากโต๊ะ “พีรับปากว่าจะไม่ให้เกิดเรื่องจ๊ะตัม” นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอและช้องนางต้องปะทะคารมกับศติ ดังนั้นเกศราจึงให้ความมั่นใจแก่รุ่นน้องหนุ่ม “ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น เดี่ยวพีรับผิดชอบเอง”

“จันฉันขอเดินไปสั่งสอนมันสักสองสามที่ได้ใหม่ เอาให้หายแค้น” ช้องนางโพล่งถามออกไป หากได้ระบายนอารมณ์โกรธในอกออกไปบ้างคงจะรู้สึกดีไม่น้อย

“ใช้กำลังแก้ปัญหาหมั่นไม่ช่วยอะไรหรอกนะไอ้ช้อง” เกศราปรามเพื่อน แม้เธอจะเผลอปล่อยให้อารมณ์โกรธเป็นฝ่ายชนะความสงบนิ่งไปครู่หนึ่งก็ตาม

“แต่มันทำให้ฉันรู้สึกดี” เพื่อนของเธอได้กลับมาง่าย ๆ เกศรากลอกตาโดยไม่คิดที่จะชอนกิริยานั้นให้พ้นสายตาคนที่มาจากตระกูลผู้ดีเก่า ซึ่งช้องนางไม่สนใจนักหรอก เธอกับเกศราล้มหัวจมท้ายด้วยกันมานาน เรื่องกลอกตาแค่นี้ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องเก็บมาใส่ใจ

“แล้วแต่! แกมันนางฟ้านางสวรรค์นี่ แสนดีมากๆ ระวังคนเขาจะด่าลับหลังว่าไง!”

“แกนี่ปากร้ายจริง” เกศราขมวดคิ้ว เพื่อนเธอยิ่งแกล้งยิ่งเผ็ดร้อน...หมายถึงผีปากนะ “แบบนี้เทพเจ้าที่ไหนจะอยากส่งสามีมาให้ส่งสารผู้ชายแยะเลย ได้เมียปากร้ายอย่างแก”

“จันปากร้ายแต่จริงใจนะ” คนที่รอสามีจากเทพเจ้ารีบปรับสีหน้า อ้อมแอ้มแก้ตัวราวกลัวเทพเจ้าแถวๆ นั้นจะบังเอิญได้ยินคำพูด

เมื่อครูของเกศราเข้า จนท่านอาจจะเข้าใจผิดแล้วไม่ส่งสามีมาให้เธอ

“ไม่เหมือนแกห rokok หน้าเนื่อใจเสื่อ แถมเขี้ยวลากดิน ฉันคิดอยู่ตั้งนานว่าลูกน้องแกแต่ละคนเอานิสัยเห็นแก่เงินมาจากใคร ที่แท้ก็มาจากเจ้านายอย่างแกนี่เอง!”

“ท่านเทพของแกได้ยินแล้วมั่งเนี่ย” เกศราโน้มตัวไปข้างหน้า กระซิบบอกเพื่อนเป็นการเอาคืนซ้องนาง ทำเอาเจ้าตัวอยากจจะร้องกรี๊ดออกมาอย่างซัดใจ

“ฉันพูดเรื่องจริง ไม่ได้ผิดศีล”

“หยาบคาย ว่าร้าย พูดจาส่อเสียด ผิดศีลข้อมุสาทั้งนั้น”

เกศราชี้ อยู่กับซ้องนางมานาน ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าศีลทั้งห้าข้อนั้น ซ้องนางปฏิบัติตามไม่ได้ก็เพียงแค่ศีลข้อสี่นี้แหละ

“ค่าพวกคนชั่วถือว่าทำดี” คนที่พยายามจะถือศีลทั้งห้าข้อมาตลอดชีวิตเที่ยงคอบเป็นเอ็น นี่มันยุคไหนแล้ว สถิติการนับแต่บุญกรรมก็ต้องมีการอุปเตดกันบ้างสิ ค่าคนไม่ดีเท่านี้ไม่ถือว่าเป็นบาปหรอกมั่ง “ไม่ถือว่าเป็นบาปยะ ฉันคนเข้าวัดถือศีลนะ พวกวัตถุนิยมอย่างแกอย่ามาเถียง”

“ถ้าเข้าวัดถือศีลแล้วเป็นแบบแก ไม่ต้องเข้าวัดก็ได้มั่ง” เกศราย้อนพลางยกแก้วไว้นั้นจิบ รู้ตัวอีกทีก็พบว่าในห้องมีเพียงเธอและซ้องนางเท่านั้น ส่วนเจ้าของร้านอาหารหวยโอกาสปลีกตัวออกไปตั้งแต่สองสาวพูดเรื่องถือศีลแล้ว “ไม่เห็นจะมีอะไรดีตรงไหน งมงายก็เท่านั้น”

“ฉันไม่ได้งมงาย!”

“แกงมงายไอ้ซ้อง” เกศราโคลงหัว หากอย่างซ้องนางไม่เรียกว่างมงายก็คงไม่มีใครในโลกใบนี้เป็นพวกงมงายแล้ว “ไปตามไหว้วขอผู้ชายมาทั่วโลกอย่างแก ไม่เรียกงมงายจะให้ฉันเรียกว่าอะไร”

“เรียกฉันว่าคนมีศรัทธา” ซ้องนางยกมือขึ้นสูงเป็นเชิงบอกให้

เกศราเงียบไปเสีย เพราะเพื่อนของเธอ นั้นไม่เข้าใจศรัทธาที่เธอมีต่อ
เรื่องนี้อย่างแรงกล้า เรื่องผู้ชายนี้หากไม่ขอจากเทพเจ้าแล้วจะให้ไปขอ
จากใครกัน “แกมันคนไร้ศรัทธา รับรองว่าชาตินี้ทั้งชาติแกก็จะไม่ได้ผัว”

“ไม่มีก็ได้ผัวนะ ขอแค่มีเงินก็พอ” คนที่ไม่กลัวเรื่องที่จะไร้สามี
อย่างเกศราเอ่ยอย่างไม่ยี่หระ ผิดกับซ็องนางที่ดาวาว รีบคว้าทิชชูบน
โต๊ะขึ้นมาปาดไ้หน้าเพื่อน

“แกอย่าพูดดัง!” ซ็องนางตะโกน “เดี๋ยวสิ่งศักดิ์สิทธิ์แถวนี้มา
ได้ยิน ท่านจะเข้าใจผิดว่าฉันไม่ยอมามีผัวเหมือนแก เงียบ! เงียบไป
เลย!”

เกศรากลับมาถึงคอนโดก็มีการเมาแล้ว ดีที่ซ็องนางให้
คนรถของเจ้าหล่อนมาส่งที่บ้าน รวากับรู้ว่าเธอจะดื่มจนเมา เกศราจึง
ไม่ต้องห่วงเรื่องที่จะทำให้ใครบาดเจ็บ หากเกิดอุบัติเหตุระหว่างขับรถ
กลับมาที่คอนโดของตนที่ตั้งอยู่เกือบใจกลางเมือง

คอนโดนี้ภรรยาของนักธุรกิจชาวต่างชาติคนหนึ่งมาบอกขายต่อ
เนื่องจากครอบครัวจะย้ายไปอยู่ที่ต่างประเทศ ซึ่งเกศราก็มองว่าเป็น
ทำเลที่น่าพอใจ อยู่ใกล้กับร้านอาหารและที่ออกกำลังกาย หญิงสาว
จึงตัดสินใจควักกระเป๋าซื้อเอาไว้เมื่อหลายปีก่อน

“วันนี้กลับดีกนะครับคุณเกด” พนักงานรีเซปชันเอ่ยทักเกศรา
อย่างคุ้นเคย “มีพัสดุที่ต้องเซ็นรับสองกล่องนะครับ”

“เพิ่งมาถึงหรือจ๊ะ”

คราแรกเกศราตั้งใจจะเดินขึ้นห้องพักของตน แต่เมื่อได้ยินเสียง
ทักจึงเดินไปหยุดที่รีเซปชัน รอให้พนักงานที่อยู่อีกฝากของเคาน์เตอร์
จัดการเรื่องรับพัสดุ กระทั่งเห็นสัญญาณที่หน้าจอเล็กๆ บนเคาน์เตอร์
เธอก็วางหัวแม่มือลงไปเพื่อสแกนลายนิ้วมือในการลงชื่อรับพัสดุ

“เพิ่งมาถึงตอนบ่ายนี้ครับ” พนักงานที่อยู่เวรในคืนนี้รายงาน

หญิงสาว ก่อนจะผละออกไปเข็นรถเข็นที่มีพัสดุของเกศราออกจากห้องเก็บของด้านหลัง “ผมจะไปส่งที่ลิฟต์ครับ”

เกศราเหลือบมองโลโก้บนกล่องพัสดุกว้างใหญ่ทั้งสองแล้วพยักหน้ารับ จำได้ว่าเธอส่งให้เพื่อนที่อยู่ต่างประเทศชื่อของพวกนี้ให้เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน เป็นเสื้อผ้ากับรองเท้าจากรันเวย์ที่มิลาน มาถึงเร็วกว่าที่คิดนะเนี่ย สงสัยต้องส่งการ์ดกับของขวัญไปขอบคุณเสียแล้ว

แก้วทรงสูงที่บรรจุเครื่องดื่มสีแดงกำกวมเจ้าของห้องวาง
ลงบนโต๊ะทำงาน ก่อนร่างบอบบางของผู้ที่เป็นผู้บริหารของ Even for you จะนั่งลงบนเก้าอี้หลังโต๊ะ เปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่ยังเปิดเครื่องค้างไว้ตั้งแต่เมื่อคืนขึ้นมาอ่านเอกสารเรื่องงานที่ติดต่อเข้ามา พຽນนี้จะได้แบ่งงานให้ลูกน้องได้ถูกคน

มือเล็กพิมพ์คีย์บอร์ด แต่แล้วชื่อหนึ่งก็แดงขึ้นมาในความคิด น่าแปลกใจ แต่เกศราไม่ได้คิดนาน หญิงสาวปิดไฟล์รายละเอียดเรื่องการว่าจ้าง แล้วเปิดหน้าเว็บเพจยอदनียมสำหรับค้นหาทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกขึ้นมาแทน พิมพ์ชื่อประหลาดที่ติดอยู่ในหัวลงไป อยากเห็นหน้าค่าตาเจ้าของชื่อประหลาดที่กำลังจะมาครอบครองอดีตเรือนหอของเธอขึ้นมาติดหมัด

“เอช นายทุน เป็นคนเดนมาร์ก” หญิงสาวพยายามพิมพ์ข้อมูลของบุคคลปริศนาที่เธอรู้จักเพียงชื่อต้นลงไปในช่วงสำหรับพิมพ์สิ่งที่ต้องค้นหาให้ได้มากที่สุด พยายามนี้ก็ย้อนไปถึงคำบอกเล่าจากคนที่เคยพบนายทุนหน้าเลือดคนนี้มาแล้ว อย่างน้อยผมอดหันก็บอกว่าเขาเป็นคนอย่างนั้น เธอไม่ได้ด่วนสรุปเอาเองนะ

รูปที่ปรากฏบนหน้าจอทำให้คิ้วของเกศรายกสูงชัน ร่างงามเอนห่างจากหน้าจอสีเหลี่ยมไปพึ่งพนักเก้าอี้เบื้องหลังทันที มือเล็กก็ยกแก้วไวน์แดงที่เธอถือติดมือมาจากห้องครัวขึ้นจิบไปด้วย ก่อนที่เธอจะ

ถอนหายใจยาวเหยียดด้วยความพึงใจ เมื่อยื่นแก้วออกห่างริมฝีปาก อิม ศีระงามก็ขยับเอียงไปทางขวาเล็กน้อยอย่างคนที่กำลังพินิจบุคคลแปลกหน้าให้ถนัด

เอช แลนด์สตรอม คนนี้เป็นผู้ชายที่ไม่ต้องเจอตัวจริงเกศรา ก็พอบอกได้ว่าชายหนุ่มเป็นคนจริงจัง อายุสี่สิบสองถึงว่าน้อยหากเทียบกับความสำเร็จเรื่องงานในประวัติของเขาที่เธออ่านเพียงให้รู้เท่านั้น ไม่ได้ใส่ใจ และเพียงแค่ว่าชายคนนี้เป็นผู้ที่จะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของเธอเป็นคนแรกตั้งแต่สร้างเสร็จ หัวใจของเกศราก็ผ่อนคลายลง

ให้ผู้ชายคนนี้อยู่ในบ้านหลังนั้นก็ดีกว่าให้คนที่ทำร้ายเธอได้ครอบครองมันไปแล้วกัน มุมปากงามยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ให้แก่ชัยชนะที่เธอรอคอยมานาน เห็นไหมล่ะว่า... ต่อให้เธอต้องเผชิญกับเรื่องแย่ๆ มาตลอดหลายปี แต่ก็ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องเลวร้ายเท่าไรหากนึกถึงเงินหกสิบล้านที่เพิ่งโอนเข้าบัญชีธนาคาร และหน้าที่การงานที่กำลังรุ่งโรจน์ของเธอ

เธอก็แค่เสียผู้ชายคนเดียวไปเท่านั้น...

มือถือของเกศราสั้นแรงๆ บนโต๊ะกระจก โดยผู้ที่โทร. เข้ามาหาเธอนั้นเป็นเจ้าของชื่อซึ่งเกศราเลือกที่จะเมิน ไม่ตอบข้อความของเขามาตลอดทั้งวัน คนเล่นตัวลึงเลอยู่คู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจหยิบมือถือขึ้นมากดรับสาย อดีตคนรักและเพื่อนบ้านที่อยู่ข้างบ้านที่เธอตัดสินใจขายไปสดๆ ร้อนๆ

“เกด” เสียงที่ดังผ่านลำโพงมานั้นลึกลับเล็กน้อย เพราะไม่แน่ใจว่าเกศราเป็นผู้รับสายของเขาหรือไม่ ปกติแล้วเธอจะไม่ติดต่อกับเขาหากไม่มีความจำเป็น ซึ่งก็รู้ดีว่าหญิงสาวไม่เคยมีความจำเป็นเลยตั้งแต่เขาเข้าพิธีวิวาห์กับศศิเมื่อหลายปีก่อน “เกดฟังเราอยู่หรือเปล่า”

“สวัสดิ์จ้ะวี” น้ำเสียงของเกศรานั่นเย็นชา ไร้ความรู้สึก ผิดกับคำพูดอ่อนหวานของเจ้าตัว “โทร. หาเรา มีอะไรหรือเปล่า”

“ก็เกิดไม่ตอบข้อความของเรา” กวีพ้อ เกศราไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะตอบข้อความของเขาก็จริง แต่หญิงสาวก็ไม่เคยเมินข้อความของเขาได้เป็นวันๆ เช่นนี้ “เมื่อเย็นที่ร้านอาหาร เราไม่ได้เข้าไปพักเกิด”

“ไม่ต้องเข้ามาทักเราหรอก” เกศราบอกอดีตคนรักที่เธอไม่นับเป็นเพื่อนด้วยน้ำเสียงซังกะตาย พลงยกแก้วไวน์ขึ้นจิบอีกอีก ตาก็มองหน้าคมคายของเจ้าของดวงตาสีฟ้าตรงหน้าต่อ “ไม่ใช่ธุระกงการอะไรของวี่ที่ต้องเข้ามาทักเรา ตกลงมีอะไรถึงได้โทร. มาหาเราแบบนี้”

“เกิดขายบ้านทำไม” กวีสูดลมหายใจเข้าปอด ไม่โกรธเกศราที่เหินแสมตนด้วยคำพูดเช่นนี้ เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะถือโทษโกรธเธออยู่แล้ว

“ก็แล้วทำไมเราจะขายไม่ได้” เกศราตอบอดีตคนรักด้วยการย้อถามเขาเสียอย่างนั้น

“โอ้ เกิดก็รู้ว่าทำไม” กวีครวญ บ้านหลังนั้นมีความหมายสำหรับเขาและเกศราเพียงใดใครๆ ก็รู้ บ้านหลังนั้นทั้งเขาและเธอตั้งใจว่าจะใช้เป็นเรือนหอ แล้วจู่ๆ หญิงสาวก็บอกขายกะทันหัน ไม่คิดที่จะบอกเขาลักค้ำ “ถ้าคิดจะขายเกิดก็น่าจะบอกเรา”

“ทำไม วี่จะซื้อหรือ” เกศราถามออกไปตรงๆ แม้รู้ทั้งรู้ว่าวี่ไม่มีทางที่จะซื้อบ้านของตนก็ตาม

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น” กวีว่าเสียงท้อใจ เรื่องซื้อบ้านที่ตั้งอยู่ข้างๆ บ้านหลังปัจจุบันของเขานั้นเป็นเรื่องใหญ่ หากต้องการจะซื้อจริงๆ ก็คงต้องผ่านด่านอรรหันต์หลายด่าน แต่เขาไม่ได้มาซื้อบ้านหลังปัจจุบันนี้เพื่อให้เกศราขายเรือนหอ แล้วทิ้งเขาไปง่ายๆ เช่นเดียวกัน “เกิดก็รู้ว่าทำไมเราไม่อยากจะให้เกศขายบ้าน”

“เราขายไปแล้ว” เกศราบอกง่ายๆ ถอนหายใจแรง บอกชัดว่าตอนนี้หญิงสาวอยู่ในอารมณห์หฤตหงิด ที่อดีตคนรักโทร. มาตัดพ้อเธอด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง

“แล้วคนที่ซื้อมันเป็นใครกัน ไว้ใจให้ดูแลบ้านได้หรือเกด เกดรักบ้านหลังนั้นมากไม่ใช่หรือ”

“เขาให้เงินเราหกสิบล้านได้ แค่นี้ก็ทำให้เราเลิกรักได้แล้วละวี” หญิงสาวหัวเราะน้อยๆ พลังยกขาขึ้นมา นั่งกอดเข่าบนเก้าอี้ เอียงคอมองคนที่มอบเงินหกสิบล้านให้เธอแล้วรอยยิ้มบนใบหน้าของเกศราก็ขยายกว้างขึ้นไปอีก “เราเลิกให้ค่ากับความรักไปนานแล้ว วีก็น่าจะรู้”

“เกด...”

“เราว่าวีควรจะดีใจกับเรานะ” เกศราเอ่ยแทรกคนเสียงทุ้มที่เอาแต่เรียกชื่อของเธอ เธอไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกชื่อเธอ หรือกระทั่งโทรหาอย่างนี้เลยด้วยซ้ำ “กว่าเราจะมาถึงตรงนี้ได้ เราผ่านอะไรมาบ้างวีก็น่าจะรู้ แค่เรื่องขายบ้านเท่านั้นมันเทียบไม่ได้กับสิ่งที่วีทำไว้กับเราด้วยซ้ำ”

“เกด ให้เราอธิบายเถอะ” กวียกมือขึ้นเสยผมสั้นของตนไปด้านหลัง บอกชัดถึงความเครียดและกังวลเมื่อเขาพูดสายกับเกศรา เพียงเท่านั้นกวีก็แพ้หญิงสาวราบคาบ ไม่จำเป็นต้องคิดถึงยามที่เขาและเกศราเผชิญหน้ากัน กวีรู้ว่าเขาต้องเป็นบ้านแน่ๆ หากพบกับหญิงสาว และได้เห็นกับตาของตัวเองว่าตอนนี้เกศรามีความสุขอย่างไรบ้างเมื่อเธอไม่มีเขาอยู่ในชีวิต “เราอยากจะคุยกับเกดเรื่องนี้จริงๆ เกดเข้าใจเราผิดนะ”

“วีคิดว่าเราไม่พกสมองติดตัวหรือยัง” เกศรานิ่วหน้า ถามอดีตคนรักของตนด้วยน้ำเสียงอัศจรรย์ใจจริงๆ ที่กวีนั้นเอ่ยเหมือนว่าเธอจะกลับไปเชื่อคำพูดของเขาอีกครั้ง

“อย่าดูถูกสติปัญญาของเราเลยวี ไม่อย่างนั้นเราคงจะห้ามตัวเองไม่ให้เกลียดวีไปมากกว่านี้ไม่ได้”

สำหรับเกศรา กวีและครอบครัวของเขาจะดูถูกเธออย่างไรก็ได้

แต่สำหรับเรื่องนี้เป็นเรื่องเดียวที่เธอจะไม่ยอมให้เขาหรือใครปราบมาต
ว่าเป็นผู้หญิงที่โง่

เมื่อเกศราเอ่ยมาชดอย่างนี้แล้ว กวีก็ถึงกับเสียบหายใจครู่หนึ่ง
อย่างจุ่มมูม ริมฝีปากหนาแหม่มเข้าหากันแน่นอย่างคิดไม่ตกว่าจะต้อง
ทำอย่างไรเขาถึงจะได้รับโอกาสจากเกศราอีกสักครั้ง

“เราอยากเจอเกด เราจะเจอกันอีกสักครั้งได้ไหมเกด เราขอร้อง”

“ไม่” เกศราตอบง่าย ๆ ไม่เสียเวลาคิดให้วุ่นวาย “เราไม่มีเวลา
ว่างขนาดที่จะไปเจอสามีคนอื่นได้หรอกนะวี ขอโทษที”

“เกด...เราไม่อยากจะให้เกดขายบ้านหลังนั้นเลยนะ” กวีอ้อนวอน
ด้วยความหวังเอือกสุดท้าย เขายังเชื่อเสมอว่าเกศราไม่มีทางล้มเลิก
ความสำคัญของบ้านหลังนั้นได้ เขาเองก็ไม่ล้ม “เราขอร้อง คิดเรื่อง
ขายบ้านอีกทีเถอะนะ”

“ไม่อยากจะให้เราขายให้คนอื่นก็เอาเงินมาให้เราหกลีบล้านก่อน
เที่ยงพรุ่งนี้สิวี” เกศราเสนอทางออกด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

“พูดอะไรเป็นเด็ก ๆ ไปได้เกด นี่เราจริงจังนะ”

“ใครบอกวีว่าเราพูดเล่น” เกศราย้อน “เราพูดจริงๆ ถ้าไม่อยากจะ
ให้เราขายบ้านให้คนอื่นก็มาซื้อเก็บไว้เองสิ เรื่องนี้เข้าใจยากตรงไหน”

“นั่นมันเรือนหอของเรานะเกด เกดจะขายมันลงจริงๆ เหรอ”

“เรือนหอของเกดคนเดียว ไม่ใช่เรือนหอวีเสียหน่อย” เกศรา
เอ่ยเสียงเฉียบ ทำเอากวีถึงกับอึ้งไป “วีหนีไปแต่งงานกับผู้หญิงอื่น
ก่อนนะ วีอาจจะจำไม่ได้ แต่เราจำได้ จำได้ไม่มีวันลืมเสียวี!”

“...”

“อ้อ แล้วอีกอย่างนะวี” คนเสียงหวานอุทานคล้ายกับนี่ก็บาง
อย่างขึ้นมาได้ในนาทีสุดท้าย “เราขายบ้านไปแล้ว ไม่ใช่กำลังจะขาย
ถ้าเข้าใจผิดก็ช่วยเข้าใจใหม่ด้วยนะ”

“เราไม่เชื่อหรือกว่าเกดจะไม่รักบ้านหลังนั้นแล้ว” กวียังคงตั้งตาคอย

บอกตัวเองให้เชื่อในสิ่งที่เขาเชื่อมาตลอดหลายปี “เราไม่เชื่อว่าเกดจะ
เลิกรักเราได้เหมือนกัน”

“วี! อย่าหาว่าเราหยาบคายเลยนะ” เกศราอยากจะทำเรา
ออกมาดังๆ เอาให้สมกับความขบขัน “เป็นบ้าหรือ วีทำกับเราไว้
ตั้งขนาดนั้น ควายที่เหน็บมันจะทนรักสัตว์สองเท้าอย่างวีได้อีก”

“เกดพูดกับเราขนาดนี้เลยหรือ”

“เราพูดได้ยิ่งกว่านี้อีก” เกศราว่าเสียงเฉียบ “วีไม่ได้วิเศษวิโส
หรือมาจากฟ้าจากสวรรค์ที่ไหน ออกจะเลวด้วยซ้ำ ขอเถอะ ถ้าจะ
โทร. มาเพื่อเจอเรื่องที่เราคิดว่าเรายังรักวีอยู่ละก็ ไม่ต้องโทร. มาอีกแล้ว
เพราะเราขอพูดให้ชัดๆ ตรงนี้เลยที่เราไม่ได้รักวี เลิกรักไปตั้งแต่วันที่
วีแต่งงานนั่นแหละ เลิกพูดจาไร้สาระแบบนี้ได้แล้ว อย่างน้อยก็คิดถึง
หน้าลูกเมียของวีบ้าง”

“ทำไมเกดไม่เข้าใจเรา เกดก็รู้ว่าเราทำไปเพราะความจำเป็น”

“เราไม่เข้าใจ แล้วก็ไม่ได้คิดจะเข้าใจอะไรทั้งนั้น” หญิงสาวบอก
ชัดถึงเจตนาของตน “อยู่กันอย่างไรเพื่อนร่วมโลกเหมือนเดิมดีกว่าวี อย่า
ทำให้เรารำคาญ วีก็รู้ว่าถ้าเรารำคาญแล้วมันจะเกิดอะไรขึ้น”

“เราไม่อยากเป็นแค่นั้น”

“วีไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรจากเราทั้งนั้น” เกศราว่าเสียงเย็น
จริงจังและเด็ดขาด ทำให้วีต้องรีบหุบปากจับ “เราเป็นคนเลือก ถ้า
ไม่ยอมให้เราเกลียดวีมากไปกว่านี้ก็ทำตามที่เราขอ ต่างคนต่างอยู่
นะวี จบเรื่องบ้านแล้วเราคงไม่ต้องข้องเกี่ยวกับอีก หมดเวรหมดกรรม
จากกันเท่านี้เถอะวี นี่ถือว่าพูดดีแล้วนะ”

“เรารีบปากเกดไม่ได้ เราใจไม่แข็งพอ”

“ถ้ามันยากขนาดนั้น ก็แค่ลบเบอร์มือถือของเราทิ้ง” เกศรา
เสนอ หากเขาคิดว่าการอยู่กันอย่างเพื่อนร่วมโลกนั้นเป็นการขอร้อง
มากไป ก็ต้องเลิกติดต่อกันอย่างเด็ดขาด เรื่องไม่ต้องเจอชายหนุ่มนั้น

เกศราไม่เดือดร้อนเพราะเธอก็ทำมาตลอดหลายปี เธอไม่ได้หนีเพราะ
ซีซาลาด เพียงแต่ไม่อยากเจอเพราะไม่อยากติดคุกคดีฆ่าคนตายก็
เท่านั้น “แค่นี้วี เรามีฐานะ”

“เรายังรักเกศนะ” คนเสียงห้าวตะโกนบอกก่อนที่เกศราจะได้
กดวางสาย “ยังรักเหมือนเดิม”

“เอาเวลาไปรักเมียของวีเถอะ เรามีคนที่รักเรามากพอแล้วเรา
ไม่ต้องการความรักเหลือๆ จากสามีของคนอื่น”